

ΕΞΕΥΩΝΥΜΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ "ΔΙΚΤΥΟΥ ΑΥΤΟΝΟΜΩΝ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΩΝ ΑΡΙΣΤΕΡΩΝ ΣΧΗΜΑΤΩΝ"

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2007

ΤΕΥΧΟΣ

6

ΦΑΣΜΑ ΦΥΣΙΚΟΥ / 2^{ος} ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΥ
ΑΝ.Α.ΟΡΑΣΗ ΙΑΤΡΙΚΗΣ / ΑΝΑΠΝΟΗ ΒΙΟΠΟΓΙΚΟΥ
ΔΙΚΤΥΟ ΟΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ / ΔΙΚΤΥΟ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗΣ
ΑΝ.Α.ΟΡΑΣΗ ΠΠΗΡΟΦΟΡΙΚΗΣ

ΔΙΚΤΥΟ
ΑΥΤΟΝΟΜΩΝ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΩΝ ΑΡΙΣΤΕΡΩΝ ΣΧΗΜΑΤΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

3 ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΟΜΑΔΑ - ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΑΡ-
ΘΡΟ **16** **4-5** ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΝΑΘΕΩΡΗΘΕΙ ΤΟ Α16 **6-11** ΖΕΙ ΖΕΙ Ο
ΤΕΜΠΟΝΕΡΑΣ **12-13** ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΡΑΤΣΙΣΜΟ ΑΠΟ ΚΟΥΝΙΑ **14-15** BIG
BROTHER IS...WATCHING YOU **16-17** SMURF **18-19** ΕΠΑ ΧΡΙΣΤΕ ΚΑΙ ΠΑΝΑ-
ΓΙΑ AND SAVE OUR SOULS **20-21** ΟΥΤΕ ΣΑΝΤΑΜ, ΟΥΤΕ ΘΕΙΟΣ ΣΑΜ **22-**
23 ZOOM ΣΤΟΝ ΕΠΙΚΟΥΡΟ - ZINEDINE ZIDANE **24-25** ΒΕΝΕΖΟΥΕΛΑ **26-27**
ΚΛΙΜΑΤΙΚΗ ΑΠΟΛΑΨΗ **28-29** ΑΦΙΕΡΩΜΑ: JAMES JOPLIN **31-30** POP ART

Επικοινωνία: ex_euonymon@yahoogroups.com επίσης: Ex_euonymon@yahoo.gr
Σχεδιασμός τεύχους: Δ.Κ. Σωτηρόπουλος

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 16

«Η τέχνη και η επιστήμη, η έρευνα και η διδασκαλία είναι ελεύθερες, η ανάπτυξη και η προαγωγή τους αποτελεί υποχρέωση του κράτους»...

«Η παιδεία αποτελεί βασική αποστολή του Κράτους...».

«Όλοι οι Έλληνες έχουν δικαίωμα δωρεάν παιδείας σε όλες τις βαθμίδες της στα κρατικά εκπαιδευτήρια...».

«Η ανώτατη εκπαίδευση παρέχεται αποκλειστικά από ιδρύματα που αποτελούν νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου με πλήρη αυτοδιοίκηση. Τα ιδρύματα αυτά τελούν υπό την εποπτεία του Κράτους, έχουν δικαίωμα να ενισχύονται οικονομικά από αυτό και λειτουργούν σύμφωνα με τους νόμους που αφορούν τους οργανισμούς τους»...

«Η σύσταση ανώτατων σχολών από ιδιώτες απαγορεύεται».

Άρθρο 16 του Συντάγματος

Οσες και όσοι υπογράφουμε, πολίτες από τον χώρο της Παιδείας, της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, των Συνδικαλιστικών και των Κοινωνικών Οργανώσεων, πιστεύουμε ότι οι πιο πάνω αρχές, που περιλαμβάνονται στο Άρθρο 16 του Συντάγματος αποτελούν ακρογωνιαίο λίθο για τη Δημόσια και Δωρεάν παιδεία. Αυτές οι αρχές σήμερα επιχειρείται να καταρτηθούν με την αναθεώρηση του Συντάγματος. Η μάχη για τη μη κατάργηση του Άρθρου 16 είναι τμήμα των αγώνων στην Ελλάδα και την Ευρώπη για την υπεράσπιση της Δημόσιας Παιδείας, η εμπορευματοποίηση της οποίας προωθείται εδώ και 2 δεκαετίες.

Για αυτό:

■ Υπερασπιζόμαστε το Άρθρο 16 του Συντάγματος. Η κατάργηση του θα είναι η τα-

φόπλακα σε ότι θυμίζει ή είναι η Δημόσια Δωρεάν Παιδεία.

■ Στηρίζουμε τις δράσεις της ΠΟΣΔΕΠ, της ΟΛΜΕ, της ΔΟΕ και των Φοιτητικών Συλλόγων.

■ Συντονιζόμαστε με το κοινωνικό μέτωπο και όλες τις ανάλογες πρωτοβουλίες και κινήσεις σε όλη την Ελλάδα.

■ Θεωρούμε απόλυτα αναγκαίο αυτόν τον συντονισμό όλων των μικρών και μεγάλων πρωτοβουλιών και κινήσεων (σωματεία, ομοσπονδίες, σύλλογοι, τοπική αυτοδιοίκηση, επιτροπές πολιτών, εργαζομένων, μαθητών, φοιτητών, γονέων), ώστε να εκφραστεί ένα παλλαϊκό ρεύμα εναντίωσης στην κατάργηση του Άρθρου 16 και στην ιδιωτικοποίηση της Παιδείας. Συμμετέχουμε στην οργάνωση τοπικών επιτροπών στις πόλεις και στους χώρους εργασίας και σπουδών.

Το παλλαϊκό μέτωπο για την Παιδεία που αυτή τη στιγμή γεννιέται, μπορεί να σταματήσει τη δρομολογημένη κατάργηση του Άρθρου 16.

Όλες και όλοι θα βρισκόμαστε στους δρόμους από τις 10 Ιανουαρίου στα συλλαλητήρια.

Για να σταματήσουμε την αναθεώρηση, για να διαδηλώσουμε ότι η Παιδεία δεν πωλείται.

ΥΠΟΥΡΓΟΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ
ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
2004-2006

Κινηματογραφική Ομάδα ΕΞ ΕΥΩΝΥΜΩΝ...

Το περιοδικό μας, με πυρίνα τα σχήματα του Δικτύου αλλά και με ένα ευρύτατο δίκτυο συνεργατών, κλείνοντας ενάμιση χρόνο ζωής και επιτυχημένης πολιτικής παρέμβασης στα τραπέζια των σχημάτων μας, τους διαδρόμους και τα αμφιθέατρα των σχολών μας, ενίοτε και από τους κάδους σκουπιδών... Αποφασίζει να επεκτείνει τις δραστηριότητές του και στο χώρο της 7ης τέχνης.

Ο λόγος; Προφανής!

Την ώρα που η προβολή της σαχλαμάρας και της υπεραπλούστευσης των πάντων κατακλύζει τις μικρές και τις μεγάλες οθόνες, κάποιιοι και κάποιες στο χώρο του κινηματογράφου συνεχίζουν να αντιστέκονται. Δύσκολα θα τους συναντήσετε στους κινηματογραφικούς πολυχώρους των 15 και 20 αιθουσών.

Αυτόν τον πολιτικό κινηματογράφο που καλλιεργεί τους ανθρώπους και αλλάζει συνειδήσεις θέλουμε να φέρουμε στα αμφιθέατρα των σχολών μας.

Για να επικοινωνήσετε μαζί μας για να μας δώσετε ιδέες και για να κανονίσουμε τις προβολές:

Βιολογικό

Μπορμόλης Φοίβος 6942655847

Φαρμακευτική

Ζαχαριάδης Θανάσης 6944522908

Φυσικό

Μανώλης Γιάννης 6973610015

Μαθηματικό

Νεστορίδης Νέστορας 6974418723

Ιατρική

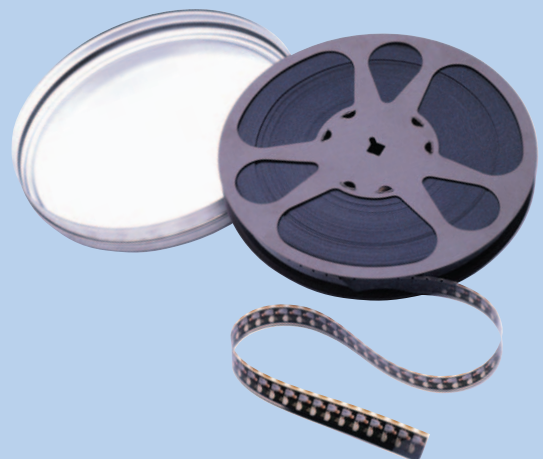
Τσέκερη Μαρία 6944543426

Οδοντιατρική

Σαμπατακάκης Αντώνης 6979423768

Πληροφορική

Μπασκόζος Γιώργος 6973895781

ΤΟ ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΝΑΙ ΣΤΗ ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΑΙ ΩΡΕΑΝ

Το άρθρο 16 του συντάγματος αποτελεί την ισχυρότερη θεσμική διασφάλιση για τη δημόσια και δωρεάν παιδεία στη χώρα μας. Ο χαρακτήρας της ανώτατης εκπαίδευσης ως δημόσιου αγαθού που θα πρέπει να παρέχεται δωρεάν σε κάθε Έλληνα πολίτη έχει τη θεσμική του αντανάκλαση και επικύρωση στις παραπάνω συνταγματικές θέσεις. Είναι λοιπόν ο δημόσιος χαρακτήρας της εκπαίδευσης αυτός που διακυβεύεται με την πιθανή αναθεώρηση του συγκεκριμένου άρθρου.

Η πρόταση για την αναθεώρησή του έγινε από την κυβέρνηση της ΝΔ μέσα στο γενικότερο πλαίσιο της συνολικής αναθεώρησης του συντάγματος προς μια καθαρά νεοφιλελεύθερη κατεύθυνση. Όμως η κατάργηση του δημόσιου χαρακτήρα της εκπαίδευσης κερδίζει τη συναίνεση και της ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ. Άλλωστε χαρακτηρισμοί όπως «μη αποδοτική επένδυση» ή «επένδυση» είναι πολύ οικείοι στο σημερινό του πρόεδρο όταν αυτός αναφέρεται σε ζητήματα παιδείας. Η δικομματική συναίνεση πάνω σε ένα τόσο κομβικής σημασίας ζήτημα αποδεικνύει με τον πιο έκδηλο τρόπο την κοινή νεοφιλελεύθερη κατεύθυνση των πολιτικών τους που εξυπηρετούν τα συμφέροντα του κεφαλαίου πλύπτοντας όλο και περισσότερο τον κόσμο της εργασίας.

Η επιμονή στην πολιτική ταύτιση των δύο χώρων έχει τη σημασία της αφού συμπυκνώνει σε μεγάλο βαθμό τόσο τους στόχους όσο και τις αιτίες μιας τόσο επιθετικής κίνησης απέναντι στο δημόσιο χαρακτήρα του ελληνικού πανεπιστημίου. Με αυτήν την έννοια θεωρούμε ότι η σημερινή αναθεώρηση αποτελεί την καθορι-

μοντέλου εργαζομένου πειθαρχημένου, ευέλικτου και διαρκώς επανακαταρτιζόμενου. Οι πολιτικοί άξονες της διαδικασίας αυτής αποκρυσταλλώνονται σε επίπεδο Ε.Ε. από το νεοφιλελεύθερο συνασπισμό εξουσίας σε συνόδους τύπου Μπολόνια. Στη χώρα μας η αναδιάρθρωση δρομολογήθηκε την περίοδο της «εκουχρονιστικής» διακυβέρνησης Σημίτη και επιταχύνθηκε κατά την τελευταία διετία της κυβέρνησης της ΝΔ, ανακόπηκε δε με εντυπωσιακό τρόπο από το μαζικότατο φοιτητικό κίνημα του περασμένου καλοκαιριού που κατάφερε να μπλοκάρει έστω και προσωρινά την κατάθεση του νέου νόμου-πλαισίου για τη λειτουργία των ΑΕΙ.

Τελικά τι ιδιωτικοποιείται;

Το ερώτημα μοιάζει προβοκατόρικο και η απάντησή του προφανής αφού πράγματι μετά την αναθεώρηση ένα τμήμα της ανώτατης εκπαίδευσης θα βρίσκεται στη νομική κατοχή ιδιωτών. Αυτό το τμήμα αποτελούν ιδρύματα όπως τα Κέντρα Ελευθέρων Σπουδών και τα παραρτήματα ξένων πανεπιστημίων τα οποία λειτουργούν ήδη στη χώρα μας υπό ιδιωτική κατοχή και των οποίων τα ιπυχία θα αναγνωριστούν ως ισότιμα με αυτά των δημόσιων πανεπιστημίων. Όμως σκοπός του παραπάνω ερωτήματος είναι να θέσει το πρόβλημα της αναθεώρησης του Α16 στη σωστή του διάσταση που τελικά δεν είναι η ιδιωτικοποίηση των ήδη δημόσιων ιδρυμάτων, αλλά η λειτουργία τους με κανόνες αγοράς που θα επιβληθούν από την παρουσία και τους κανόνες λειτουργίας των ιδιωτικών πανεπιστημίων-περιπτερών και θα οδηγήσουν στην κατάργηση του δημόσιου χαρακτήρα των πρώτων. Το συμπέρασμα αυτό προκύπτει αν τοποθετήσουμε την επικείμενη αναθεώρηση στο πλαίσιο της γενικότερης εκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης και τη συνδέσουμε με τις αλλαγές που προβλέπει το προσχέδιο του νέου νόμου πλαισίου καθώς και με τον περίφημο νόμο για την αξιολόγηση των ΑΕΙ αλλά και το αιώνιο πρόβλημα της υποχρηματοδότησής τους. Το πρόβλημα εί-

ναι πολύ μεγαλύτερο από την απλή αλλαγή του χρηματοδότη (κράτος-ιδιώτης). Το πρώτευον δεν είναι η σχέση ιδιοκτησίας αλλά ο ρόλος που θέλουν οι κυρίαρχοι να επιτελεί το Πανεπιστήμιο και έχει άμεση σύνδεση με ένα νέο, βολικό για τον εργοδότη, μοντέλο εργαζομένου.

Και εξηγούμεστε:

1 Αν και το κόστος για την ίδρυση ενός ιδρύματος σαν το ΕΜΠ είναι απαγορευτικό για οποιονδήποτε ιδιώτη, αυτό σε καμία περίπτωση δε διασφαλίζει το δημόσιο χαρακτήρα του σε μια απελευθερωμένη αγορά υπηρεσιών εκπαίδευσης η οποία θα δημιουργηθεί με την αναθεώρηση του Α16. Ο λόγος είναι απλός: οι ιδιοκτήτες των πάσης φύσεως ιδιωτικών ιδρυμάτων θα απαιτήσουν συνθήκες ελεύθερου ανταγωνισμού των προϊόντων τους απέναντι σε αυτό που παράγουν τα δημόσια. Τις συνθήκες αυτές θα εξασφαλίσουν η διακοπή της χρηματοδότησης από τον κρατικό προϋπολογισμό και η «διασφάλιση της ποιότητας» με αγοραία κριτήρια (αξιολόγηση των ιδρυμάτων και χρηματοδότηση όσων ικανοποιούν τις ανάγκες των επιχειρήσεων και της καπιταλιστικής παραγωγής). Με αυτό τον τρόπο τα δημόσια πανεπιστήμια για να συμπληρώσουν τις ανάγκες χρηματοδότησης θα αναγκάζονται είτε να αναζητήσουν ιδιωτικούς πόρους είτε να προσαρμοστούν στις επιταγές της αξιολόγησης για να χρηματοδοτηθούν. Και στις δυο περιπτώσεις θα αναγκαστούν να προσαρμοστούν το έργο τους στις ανάγκες των επιχειρήσεων.

2 Η προσαρμογή του ακαδημαϊκού έργου των ιδρυμάτων στις ανάγκες του κεφαλαίου θα γίνει και στα δύο επίπεδα λειτουργίας τους: στην έρευνα και στη διδασκαλία. Στο επίπεδο της έρευνας θα λειτουργούν σαν εργοστάσια παραγωγής ευρεσιτεχνιών με προορισμό την ενίσχυση της χρηματοδότησης της επιχείρησης και στο επίπεδο της διδασκαλίας σαν εργοστάσια παραγωγής του τύ-

στική συνέχεια στη διαδικασία αναδιάρθρωσης του εκπαιδευτικού μηχανισμού που εξελίσσεται σχεδόν μια δεκαετία τώρα σε αρκετές ευρωπαϊκές χώρες. Πρόκειται για μια διαδικασία που

κεντρικός της στόχος είναι να μεταφέρει το κόστος ειδίκευσης του εργατικού δυναμικού από την επιχείρηση στους ίδιους τους εργαζόμενους με τη δημιουργία ενός

ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 16

ΠΑΙΔΕΙΑ

που του εργαζομένου που περιγράψαμε παραπάνω. Καταργείται έτσι στη πράξη η ακαδημαϊκή αυτοτέλεια των ιδρυμάτων, η συνταγματική κατοχύρωση της οποίας θα έχει ήδη καταργηθεί με την αναθεώρηση του Α16. Επίσης εισάγονται περισσότερες στρεβλώσεις στην επιστημονική σκέψη και στην έρευνα.

3 Η ευθυγράμμιση της εκπαιδευτικής διαδικασίας με τις ανάγκες του επιχειρηματία- χρηματοδότη θα διαλύσει τα γνωστικά αντικείμενα και άρα τα εργασιακά δικαιώματα των αποφοίτων. Τα προγράμματα σπουδών θα αναδιαρθρωθούν σε μια κατεύθυνση απομάκρυνσης από τη γενική θεωρητική γνώση και έμφασης στην εξειδίκευση των εφήμερων αναγκών της αγοράς. Κάθε απόφοιτος θα αποκτάσει όπως προβλέπει ο νόμος για τις πιστωτικές μονάδες ατομικό φάκελο δεξιοτήτων στον οποίο θα καταγράφονται τα μαθήματα που έχει παρακολουθήσει καθώς και τα credits που αντιστοιχούν στο καθένα απ' αυτά. Η αντικατάσταση των ενιαίων πτυχίων από ατομικούς φακέλους δεξιοτήτων έχει άμεση αντανάκλαση στα εργασιακά δικαιώματα των αποφοίτων αφού καταργεί τις συλλογικές εργατικές ενώσεις και οδηγεί σε ατομική διαπραγμάτευση με την εργοδοσία.

4 Η ίδρυση και αναγνώριση των ιδιωτικών ιδρυμάτων χαμηλής ποιότητας σπουδών και ο ανταγωνισμός τους με τα δημόσια εντός της ελεύθερης αγοράς υπηρεσιών εκπαίδευσης θα έχει (με τον τρόπο που περιγράψαμε παραπάνω) αρνητική επίδραση στο γνωσιολογικό περιεχόμενο των προγραμμάτων σπουδών των δημόσιων πανεπιστημίων. Η γνώση από δημόσιο αγαθό που εξυπηρετεί τις ανάγκες της κοινωνίας μετατρέπεται σε εμπόρευμα στα χέρια των επιχειρηματιών.

5 Ο τρόπος λειτουργίας των ιδιωτικών σχολών, δηλαδή το καθεστώς ιδιωτικής επιχείρησης που επικρατεί στην «εκπαιδευτική» και στη διοικητική τους δομή με διατάξεις που περιέχονται στο προσχέδιο του νέου νόμου πλαισιού θα μεταφερθεί και στα δημόσια πανεπιστήμια. Πρόκειται για ένα πολύ σοβαρό πλήγμα στα δικαιώματα

των φοιτητών, στις συνθήκες της καθημερινότητάς τους αλλά και στην εσωτερική δημοκρατία των σχολών και του ρόλου τους ως χώροι ελεύθερης διακίνησης ιδεών και ριζοσπαστικοποίησης της νεολαίας. Αυτό σε απλά ελληνικά σημαίνει τα εξής: α. Δίδακτρα και για τους φοιτητές του δημόσιου πανεπιστημίου – περαιτέρω κατάργηση της δωρεάν σίτισης και στέγασης β. Εντατικοποίηση και εξειδίκευση των σπουδών- πειθάρχηση του φοιτητικού σώματος γ. Κατάργηση των δημοκρατικών διαδικασιών συνδιοίκησης, των συλλογικών οργάνων (γενικές συνελεύσεις) και του φοιτητικού συνδικαλισμού δ. Κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου.

Από τα παραπάνω είναι εύκολο να συμπεράνουμε το πόσο κρίσιμη είναι για το μέλλον του δημοσίου πανεπιστημίου η πιθανή αναθεώρηση του συγκεκριμένου συνταγματικού άρθρου. Το γεγονός ότι αποτελεί την καθοριστική θεσμική ρύθμιση ώστε να μπορεί να μπει σε πραγματική κίνηση η διαδικασία της εκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης και άρα η διάλυση σχολών και επαγγελματικών δικαιωμάτων κάνει τη μάχη για την υπεράσπιση του Α16 μπότερα όλων των μαχών στο πεδίο της εκπαίδευσης.

Τη μάχη αυτή θα πρέπει να δώσουμε ενωμένοι όλοι όσοι το περσινό καλοκαίρι καταφέραμε την πρώτη μεγάλη νίκη απέναντι στην κυβερνητική επίθεση με τη συγκρότηση του μεγαλειώδους φοιτητικού κινήματος. Του φοιτητικού κινήματος που συγκροτήθηκε στη βάση του κοινού διακυβεύματος που έχετε τότε η συγκυρία και δεν ήταν άλλο από τη μη κατάθεση του νέου νόμου πλαισίου. Αυτός ήταν και ο λόγος της νικηφόρας πορείας του αλλά και της εμπλοκής πλήθους ανένταχτου κόσμου που είδε στους στόχους πάλης που έμπαιναν την αντανάκλαση των καθημερινών του αναγκών. Στο δρόμο λοιπόν των καλοκαιρινών αγώνων καλούμαστε να βαδίσουμε και πάλι ανταποκρινόμενοι στο σημερινό διακύβευμα που δεν είναι άλλο από την υπεράσπιση του Α16. Το φοιτητικό και το μαθητικό κίνημα μαζί με τις ομοσπονδίες των δασκάλων, των καθηγητών και

των μελών ΔΕΠ (ΔΟΕ, ΟΛΜΕ, ΠΟΣ-ΔΕΠ) θα πρέπει να κρατήσει ζωντανή τη φλόγα της αντίστασης και να κερδίσει με το μέρος τους εργαζόμενους, τους γονείς, την κοινωνία

ολόκληρη στο δίκαιο αγώνα των πολλών απέναντι σε μια κυβέρνηση των λίγων. Με αυτόν τον στόχο και με πρωτοβουλία της ΠΟΣΔΕΠ που συμμετέχουν ΔΟΕ, ΟΛΜΕ, Φοιτητικοί Σύλλογοι συγκροτείται Πανελλαδική Πρωτοβουλία Για το Άρθρο 16 ώστε να εκφραστεί ένα παλλαϊκό ρεύμα εναντίωσης στην αναθεώρηση του άρθρου 16. Στην πρωτοβουλία συμμετέχουν πλήθος κοινωνικοί και συνδικαλιστικοί φορείς που οργανώνουν τοπικές επιτροπές σε όλες τις πόλεις, στους χώρους δουλειάς και στις σχολές. Υπογράφες συλλέγονται στο site της πρωτοβουλίας: www.arthro16.gr. Και η κοινωνία είναι έτοιμη να ανταποκριθεί στο κάλεσμα γιατί ο αγώνας της υπεράσπισης του Α16 είναι ο αγώνας για την υπεράσπιση της δημόσιας παιδείας...

Γιάννης Μανώλης
ΦΑΣΜΑ Φυσικού

Γιώργος Μπασκόζος

ΑΝ.Α.ΔΡΑΣΗ Πληροφορικής

ΖΕΙ, ΖΕΙ Ο ΤΕΜ

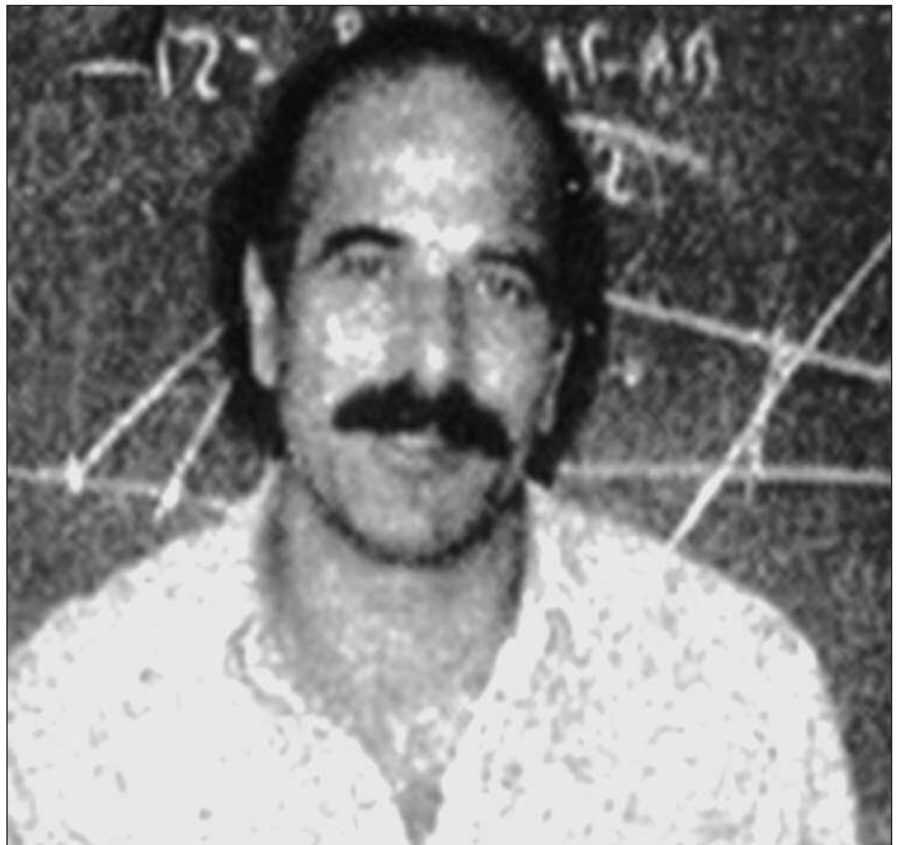
ΜΕ ΠΕΤΡΟΥΝΑ, ΠΑΜΠ

Τα συνθήματα δεν είναι απλή υπόθεση Πέρα απο το ρυθμό, τη στοιχειουργική και τη μουσικότητα που πρέπει να έχουν πρέπει να μπορούν να συμπυκνώνουν και αιτήματα, ή ιστορία (οπως στην προκειμένη περίπτωση) και αυτό είναι το δύσκολο. Το παρον ιστορικό αφιέρωμα δεικνει οτι οι αγώνες για την παιδεια και τη δημοκρατία που δινονται στο πανεπιστήμιο αλλή και εξω απ αυτό δεν είναι αγώνες μειοψηφιών, δεν είναι αγώνες περιθωριακών συντηρητικών ομάδων. Είναι αγώνες που εκουν μεγάλες ιστορικές και αγωνιστικές παρακαταθήκες είναι αγώνες με τραυματίες, εξοριστους, νεκρούς και είναι βαθιά ριζωμένες στη συνειδηση του ελληνικου λαου.

Νίκος Τεμπονέρας

Το όνομα του μόνιμα στα χείλη και τα συνθημάτα σε κάθε φοιτητική κινητοποίηση. Ήταν 9 Γενάρη του 91 που με τον τραγικό του θάνατο ο Νίκος Τεμπονέρας έγινε συμβόλο μιας ταράγμενης περιόδου, συμβόλο αντιστάσης και θυσίας που η μνήμη συνεχίζει οδηγεί τους αγώνες του σήμερα. Καθηγητής Μαθηματικών στο 3ο Λύκειο Πάτρας ποτέ του δεν παρέμεινε αδιάφορος απέναντι στα προβλημάτα της εποχής και απο νωρίς ακολούθησε τον δρόμο του αγώνα.

Λέμε συχνά πως δεν μπορούμε να προσεγγίσουμε την αλήθεια για ενα πρόσωπο χωρίς το περίγραμα της κοινωνίας στην

οποία έζησε. Στην περίπτωση της ζωής και του θανάτου του Νίκου Τεμπονέρα αυτό ισχυεί στο ακέραιο. Είναι το φοιτητικό κίνημα του 90-91 και η ιστορία του που μας εξηγουν το πως και το γιατί της δολοφονίας του Τεμπονέρα. Η αιτία τουπραγματικού ξεσηκώμου που συνέβη τότε στο χώρο της παιδείας πτάν το περιφήμο πολυνοσοσχέδιο του τότε υπουργού Παιδείας (και σημερά βουλευτή του ΠΑ.ΣΟ.Κ!) Κοντογιανόπουλου. Όσον αφορά το περιεχόμενό του, από τα εκπαιδευτικά ρεπορτάζ των ημερών γνωρίζουμε το επικείμενο «πολυνομοσχέδιο» πρόβλεπε κατάργηση της δωρεάν παροχής συγγραμμάτων και περικοπές στις υπόλοιπες παροχές προς τους φοιτητές (σίτιση-στέγαση), περιορισμό της φοιτητικής συμμετοχής στην ανάδειξη των πανεπιστημιακών οργάνων, λειτουργία ιδιωτικών ΑΕΙ με περίεργες

«ερμηνείες» του άρθρου 16 του συντάγματος, κατάργηση της επετηρίδας διορισμού των εκπαιδευτικών, επιβολή χρονικού ορίου στις σπουδές και πιθανότατα περιστολή του πανεπιστημιακού ασύλου («Ε» 29/10 & 6/11/90). Παρά τους και τότε αρνητικούς συσχετισμούς ξεκίνησαν οι πρώτες συλλεψεις τα μέσοατο Νοέμβρη του 90. Αρχές Δεκέμβρη και τα περισσότερα ΑΕΙ και ΤΕΙ είναι κατειλημένα. Οι μαθητές μπαίνουν και αυτοι στο χορό των καταλήψεων και συλλαλητηρία πρωτοφάνη σε μέγεθος και ζωντάνια δείκνουν τη δυναμικη και την αποδοχή του αγώνα.

Καθώς πλησιαζάν τα Χριστουγεννα πτάν εμφάνες πως η κυβέρνηση περιμένε εκτόωση. Μα αρκετές καταλήψεις, τόσο στις σχολές ΑΕΙ-ΤΕΙ, όσο και σε πάρα πολλά Λύκεια συνεχίζονται στις διακοπές των Χρι-

ΠΟΝΕΡΑΣ ΖΕΙ

ΡΑΚΗ ΜΑΣ ΟΔΗΓΕΙ

στουγέννων. Μπρόστα στο πολιτικό αδιέξοδο την σκυτάλη παίρνουν οι μηχανισμοί του παρακράτους. Ο στόχος τους απλός. Να ανοίξουν τα σχολεία με κάθε μέσο. Το σχέδιο των «αγανακτισμένων πολιτών», με γονείς να κάνουν επεισόδια έξω από σχολεία μπαίνει σε εφαρμογή. Στην Πάτρα τα επεισόδια με αγανακτισμένους πολίτες παίρνουν έκταση. Σε απάντηση συγκροτούνται επιτροπές περιφρόρησης από μαθητές καθηγητές και γονείς. Στις 8 Γενάρη από το πρώτο το σχέδιο της κυβέρνησης βρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη. Απουσίες στα πεζοδρόμια, αγανακτισμένη «πολίτες» κυνηγούν μαθητές και χειροδικούν, διευθυντές σχολείων απειλούν. Το απόγευμα η ΟΝΝΕΔ Πάτρας ξεκινάει ομαδική «αφισοκόλληση» από το κέντρο της πόλης με στόχο την ανακατάληψη όσων σχολείων γίνεται. Η εντολή είναι να εκδιωχθούν οι καταληψίες μαθητές και να παραδοθούν στους διευθυντές ώστε να ανοίξουν την επόμενη μέρα. Τα συμβάντα γίνονται γνωστά στην πόλη και κλιμακίο της ΕΛΜΕ ξεκινά για το 3ο Γυμνάσιο-Λυκείο Πάτρας όπου το βρίσκουν κατειλημένο από ομάδα ΟΝΝΕΔιτών. που τους επιτίθεται στην προσπάθειά τους να φτάσουν στην πόρτα με αλύσιδες, λόστους και καρέκλες. Ο καθηγητής Νικόσ Τεμπόνερας πέφτει κάτω αιμόφυρτος. Μετάφερα στο νοσοκομείο όπου και πεθαίνει. Ο θάνατος του προκάλεσε τρομέρες αντιδράσεις. 50000 στην κηδεία του στην Πάτρα και τεράστιες και μαχητικές πορείες συγκλονίζουν την χώρα. Ο δολοφόνος του Καλαμπόκας (μέλος της ΟΝΝΕΔ) κατάδικάζεται σε ισόβια ποινή που αργότερα μειώθηκε.

Ο Νικόσ Τεμπόνερας έμεινε συνέπης προς τις ιδέες του μέχρι τέλους. Πληρώσε με την ίδια του τη ζωή το ότι ενδιαφερόταν για τους μαθητές του, για την ακεραιότητα τους και το μέλλον τους. Δεν ταιρίαζε έτσι κι αλλιώς στις αξίες και τις ιδέες ενός τέτοιου ανθρώπου να είναι οπουδήποτε αλλού τη στιγμή εκείνη. Μπορεί ο Νικόσ Τεμπόνερας να μην είναι πια ανάμεσά μας αλλά μένει σε

όλους όσους σήμερα αγωνίζονται πάνω κάτω για τα ίδια πράγματα το παραδείγμα της γεμάτης ανθρωπιάς και θάρρους στάσης του. Η αναγκαιότητα της ιστορικής μνήμης μας υποχρεώνει να θυμωμάστε τη ζωή του όχι για να δημιουργήσουμε ήρωες ή για λόγους διαχωρίσμου αλλά γιατί η μνήμη όσων αγωνίστηκαν και η σημασία της συλλογικής εμπειρίας είναι απαραίτητο συστατικό οσών επιμένουν τότε και τώρα να παλεύουν κότρη στον καιρό.

Σωτήρης Πέτρουλας

Τον Ιούλιο του 1965, δύο περίπου χρόνια μετά τη δολοφονία του βουλευτή της ΕΔΑ Γρηγόρη Λαμπράκη στη Θεσσαλονίκη και δύο χρόνια πριν την έναρξη της χούντας, η δημοκρατία στην Ελλάδα είναι ιδιαίτερα εύθραυστη. Στη κυβέρνηση βρίσκεται η Ένωση Κέντρου με 53% και πρωθυπουργό το Γ. Παπανδρέου ενώ η ΕΔΑ έχει το αξιόλογο ποσοστό του 12%.

Οι Αμερικάνοι βλέποντας τη ραγδαία αύξηση των δυνάμεων της κεντροαριστεράς και φοβούμενοι μη διασαλευτεί η «τάξη» αρχίζουν τις έμμεσες παρεμβάσεις με τη βοήθεια των εδώ ανθρώπων τους και την ανοχή του παλατιού. Ταυτόχρονα υπάρχουν ύποπτες διαταραχές στο εσωτερικό του στρατού. Έτσι ο πρωθυπουργός ζήτη την παραίτηση του φιλοβασιλικού Γαρουφαλιά, υπουργού Εθνικής Αμύνας, ώστε να αναλάβει το υπουργείο. Εκείνος τον αγνοεί και αρνείται να παραιτηθεί μετά από υπόδειξη των ανακτόρων.

Στις 15\7 ο πρωθυπουργός εξαναγκάζεται σε παραίτηση. Το ίδιο βράδυ ο βασιλιάς δίνει εντολή σχηματισμού κυβέρνησης στο Νόβα, στέλεχος της Ένωσης κέντρου που αποστατεί μαζί με άλλους βουλευτές (βλ. Μπισοτάκης, η αποστασία πληρώνονταν από 100 ως 200 χιλιάδες δολάρια την εποχή εκείνη). Η δημοκρατία έχει ουσιαστικά

καταλυθεί καθώς παρακάμπτεται ευθέως η λαϊκή εντολή και οι διαδικασίες του Συντάγματος. Η αντίδραση του λαού είναι έντονη και οι διαδηλώσεις καθημερινές. Σε αυτές τις διαδηλώσεις με συνθήματα κάτω η χούντα, 114 κ.α πρωτοστατεί μαζί με τους εργαζόμενους η νεολαία. Εκεί βρίσκεται και ο Σωτήρης Πέτρουλας.

Ο Πέτρουλας γεννημένος το 1942 στο Οίτιλο της Μάνης προέρχεται από αριστερή οικογένεια και καταφεύγει στην Αθήνα το 1946 για να διασωθεί από τη δολοφονική μανία των ένοπλων συμμοριών της δεξιάς. Εργάζεται από το δημοτικό σχολείο. Την τελευταία χρονιά της μαθητικής του ζωής οργανώνεται στη νεολαία της ΕΔΑ όταν συνειδητοποιεί την ανάγκη για οργανωμένη δράση. Το 1960 εισάγεται στην Ανωτάτη Εμπορική Σχολή με υποτροφία. Παράλληλα εκλέγεται γραμματέας των οργανώσεων της Ν. ΕΔΑ στην Ανωτάτη Εμπορική. Μετά τη συγκόνηση της Ν. ΕΔΑ προσχωρεί στη Δημοκρατική Νεολαία Λαμπράκη.

Ο Σ.Π είναι ένα από τα πιο συνειδητοποιημένα και συνεπή μέλη του φοιτητικού κινήματος. Όταν λοιπόν η ΕΦΕΕ καλεί συγκέντρωση στα προπύλαια στις 21\7 δε μπορεί

παρά να βρίσκεται εκεί ! Χιλιάδες φοιτητές μαζεύονται να διαδηλώσουν την αντίθεση τους στο πραξικόπημα. Εκείνη τη μέρα διήλεξαν το Παλάτι και η κυβέρνηση να χτυπίσουν το λαό για να σταματήσουν οι διαδηλώσεις. Στη γωνία Σταδίου και Λαδά έχει στηθεί ενέδρα .Η αστυνομία επιτίθεται με δακρυγόνα και όλα της τα μέσα. Αποτέλεσμα η δολοφονία του Σωτήρη Πέτρουλα και 300 τραυματίες.

Ο θάνατος του νεαρού φοιτητή δημιουργεί κύματα συγκίνησης και οργής στο λαό. Η κυβέρνηση Νόβα φοβάται τις αντιδράσεις Φτάνουν στο σημείο να απαγάγουν το σώμα του Πέτρουλα από το νεκροτομείο και επιχειρούν να το θάψουν κρυφά στις 22\7. Ωστόσο η οικογένεια του και πλήθος κόσμου κινούνται δραστήρια και το αποτρέπουν, μεταξύ τους ο Μίκης Θεοδωράκης. Ο φόβος και η βιασύνη των κυβερνώντων να γίνει η κηδεία φανερώνονται από τα λόγια του παπά « **Χριστιανική κηδεία στις 01:00 τα μεσάνυχτα. Δεν έχετε επιτέλους ούτε ιερό ούτε όσιο; Πριν βγει ο ήλιος μου ζητάτε λειτουργία; Ούτε οι Γερμανοί δε το αποτόλμισαν. Αντίχριστοι Είχε αντιδράσει καθοριστικά ο παπάς...** », η μητέρα του λέει «**Φοβάστε το Σωτήρη μου ακόμα και νεκρό;**».

Η κηδεία του Σ.Π γίνεται τελικά στις 23\7οπού συμμετέχουν χιλιάδες πολιτών, το σύνολο των βουλευτών της ΕΔΑ και της Ένωσης Κέντρου. Η κηδεία εξελίσσεται σε διαδήλωση και γενική απεργία. Ο κόσμος φωνάζει εναντίον κυβέρνησης παρωδίας, του Παλατιού, της αμφισβήτησης της λαϊκής κυριαρχίας. Η κυβέρνηση Νόβα δεν παίρνει ψήφο εμπιστοσύνης από τη βουλή ενώ τα παραπατήματα της ασταθούς δημοκρατίας μας συνεχίζονται και τους επόμενους μήνες...

Ο Σ.Π, ο αγωνιστής σύμβολο αυτού του ταραγμένου Ιουλίου, ήταν ένας ακούρατος εργάτης της προόδου και ένας φοιτητής που θα εξελισσόταν σε ένα σοβαρό, υπεύθυνο οικονομολόγο, χρήσιμο για τη χώρα και το

προοδευτικό κίνημα .Ο θάνατος του φόρος αίματος της ριζοσπαστικής σπουδάζουσας νεολαίας στους αγώνες για τη δημοκρατία. Ο Σ.Π εμπνέει τους αγώνες μας μένοντας ζωντανός για πάντα στη μνήμη μας..

Γρηγόρης Λαμπράκης

Από μια άποψη, ο Βασίλης Βασιλικός και ο Κώστας Γαβράς είναι τυχεροί άνθρωποι. Η υπόθεση Λαμπράκη έχει από μόνη της τέτοια αστυνομική πλοκή, ώστε το «Ζ», το μυθιστόρημα και αργότερα η ταινία που βασίστηκαν στη ζωή και το θάνατο του Γρηγόρη Λαμπράκη, δε χρειαζόταν και πολλά πράγματα για να γίνει το αριστούργημα που έγινε. Το θύμα είχε όλα τα χαρακτηριστικά του ήρωα: ήταν ωραίος άνδρας και πρώην βαλκανιονίκης, γεννημένος πρωταθλητής. Αυτοδημιούργητος γιατρός, καταφέρνει μέσα σε μερικά χρόνια να γίνει υφηγητής της Ιατρικής, με δική του κλινική, εξετάζοντας δωρεάν τους φτωχούς. Χωρίς ενεργό συμμετοχή στην πολιτική μέχρι το 1961, αποφασίζει να κατέβει ως συνεργαζόμενος βουλευτής με την ΕΔΑ (Ενιαία Δημοκρατική Αριστερά), μέσα στην οποία κυριαρχούσε το παράνομο τότε ΚΚΕ (ενιαίο φυσικά).

Το μεγάλο ενδιαφέρον του είναι το Κίνημα Ειρήνης όμως, εκείνη την πιο σκληρή φάση του Ψυχρού Πολέμου –όταν οι Αμερικανοί αρχίζουν να εμπλέκονται στην κόλαση του Βιετνάμ και οι Σοβιετικοί τάσσονται υπέρ της ειρήνης– οι ειρηνιστές χαρακτηρίζονται αμέσως συνοδοιπόροι του κομμουνισμού. Ο Λαμπράκης γίνεται αντιπρόεδρος της Ελληνικής Επιτροπής για την Διεθνή Ύφεση και Ειρήνη και, χάρη στην ισχυρή, χαρισματική προσωπικότητά του, αναδεικνύεται σε ανερχόμενο αστέρι της ελληνικής Αριστεράς.

Η μεγάλη του στιγμή είναι στις 21 Απριλίου (μερικές φορές η ιστορία παίζει πολύ παράξενα παιχνίδια με τις ημερομηνίες) του 1963. Στο πρότυπο των αντίστοιχων εκδηλώσεων που γίνονται στο εξωτερικό, η πρώτη μαραθώνια πορεία ειρήνης στην Ελλάδα απαγορεύεται από την κυβέρνηση και η αστυνομία κινητοποιεί τεράστιες δυνάμεις για να εμποδίσει τους αριστερούς να φθάσουν στον Τύμβο και να ξεκινήσουν την πορεία. Αψηφώντας τα μπλόκα και τους παρακρατικούς, που βρίσκονται σε όλη τη δια-

δρομή, ο Λαμπράκης καταφέρνει να φθάσει μόνος στον Μαραθώνα. Εκεί βγάζει τη σημαία με το σύμβολο της ειρήνης και αρχίζει να βαδίζει προς την Αθήνα. Θα τον μπουζουριάσουν, τελικά, στον δρόμο, αλλά οι αφηγήσεις των αυτόπτων μαρτύρων, σύμφωνα με τις οποίες χρειάστηκαν 10 χωροφύλακες για να τον κάνουν καλά, θα τον μετατρέψουν σε έναν ήρωα της Αριστεράς.

Το βέβαιο είναι ότι την 1η Μαΐου ο Λαμπράκης αποθεώνεται όταν μπαίνει στο γήπεδο του Παναθηναϊκού, στην εκδήλωση της Αριστεράς για την Πρωτομαγιά. Όλοι τον προειδοποιούσαν: **“Γιατρέ, πρόσεξε, θα σε φάνε”**. Ο Γρηγόρης δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί: **«Έμένα θα σκοτώσουνε; Τι κακό έκανα;” Ήταν μαχητικός και αθώς σαν παιδί**». Τις ημέρες εκείνες ο Λαμπράκης θα μιλήσει για τελευταία φορά στη Βουλή, δηλώνοντας αθώα: **«Γνωστοποιούμε εις την κυβέρνηση ότι ημείς θα εξακολουθήσουμε τους αγώνες διά να κατοχυρωθή η Ειρήνη εις τον κόσμον...»** Πράγμα που σήμαινε ότι και στην επόμενη εκδήλωση για την ειρήνη που θα απαγόρευε η κυβέρνηση ο Λαμπράκης ήταν έτοιμος να κάνει τα δικά του. Η μικρή αυτή λεπτομέρεια έχει μεγάλη σημασία για όσα θα επακολουθήσουν στη συνέχεια...

Η επόμενη εκδήλωση των Ελλήνων ειρηνιστών είναι να γίνει στη Θεσσαλονίκη, την Κυριακή 19 Μαΐου. Όμως, ακριβώς εκείνη την ημέρα ο πρόεδρος της Γαλλίας Ντε Γκολ πρόκειται να επισκεφθεί την πόλη καλεσμένος του Κ. Καραμανλή, και οι διοργανωτές μεταθέ-

τουν τη δική τους εκδήλωση για την Τετάρτη 22 Μαΐου. Αν είχαν επιμείνει στην αρχική ημερομηνία, ο Λαμπράκης μπορεί να μην είχε δολοφονηθεί. Για τον απλούστατο λόγο, ότι οι παρακρατικοί και οι ηγέτες της χωροφυλακής που τον δολοφόνησαν ήταν απασχολημένοι με τη φύλαξη του στρατηγού Ντε Γκολ...

ΖΕΙ, ΖΕΙ Ο ΤΕΜΠΟΝΕΡΑΣ ΖΕΙ ΜΕ ΠΕΤΡΟΥΝΑ, ΠΑΜΠΡΑΚΗ ΜΑΣ ΟΔΗΓΕΙ

Η Θεσσαλονίκη της εποχής εκείνης ήταν φημισμένη για το παρακράτος της. Λίγο η γεωγραφική της θέση –φάτσα στον εκ Βορράν κομμουνιστικό κίνδυνο– λίγο η προϊστορία της στον τομέα των πολιτικών δολοφονιών –όπως αυτή του Αμερικανού δημοσιογράφου Πολκ που αποδόθηκε σε κομμουνιστές ενώ, κατά τα φαινόμενα, έγινε από παρακρατικούς και ανθρώπους του υποκόσμου– είχαν καταστήσει την πόλη επίκεντρο κάθε είδους παρακρατικών δραστηριοτήτων.

Οι βασικοί κατηγορούμενοι στη δολοφονία του Λαμπράκη είναι χαρακτηριστικά μέλη των παρακρατικών οργανώσεων: ο οδηγός του τρίκυκλου Σπύρος Κοτζαμάνης το είχε αγοράσει με δάνειο, αλλά, για να το ξεπληρώσει, έπρεπε να κάνει κούρσες και εκτός Θεσσαλονίκης, πράγμα αδιανόητο χωρίς την άδεια της χωροφυλακής. Κλεφτοκοτάς τις ελεύθερες ώρες του, είχε βρεθεί πολλές φορές στο τμήμα κατηγορούμενος για κάθε είδους παραβάσεις, για να αφηθεί στη συνέχεια ελεύθερος από τον εκάστοτε διοικητή του τμήματος, που του εμφυσούσε το πιστεύω της εποχής: **«Εγκληματίας ας είσαι, κλέφτης ας είσαι, κομμουνιστής να μην είσαι»**. Ο συνεπιβάτης του τρίκυκλου Εμμ. Εμμανουηλίδης, ο άνθρωπος που, σύμφωνα με τους αυτόπτες μάρτυρες, έδωσε το δολοφονικό χτύπημα στον Λαμπράκη, έχει πλούσιο ποινικό μητρώο: βιασμοί, κλοπές και μια αποπλάνηση ανήλικου το 1961.

Για τις ανάγκες της εκδήλωσης στην οποία θα μιλούσε ο Λαμπράκης, η Επιτροπή Ειρήνης της Θεσσαλονίκης έχει νοικιάσει το κοσμικό κέντρο **«Πικαντίλι»**. Ιδιοκτήτης του κέντρου είναι ο Δ. Κούμπος, άνθρωπος της νύχτας που είχε μπλεχθεί και στις ανακρίσεις για τη δολοφονία του Πολκ. Δύο ημέρες πριν από την εκδήλωση, ο Κούμπος εξαφανίζεται. Όταν, τελικά, οι οργανωτές τον βρίσκουν, επιστρέφει την προκαταβολή, αφήνοντας να εννοηθεί ότι η αστυνομία τον πνέζει να μην παραχωρήσει την αίθουσα. Όπως θα αποδειχθεί εκ των υστέρων, η ματαίωση της εκδήλωσης στο **«Πικαντίλι»** ήταν μέρος του σχεδίου εναντίον του. Ήταν δε βέβαιο ότι ο ζωηρός Λαμπράκης, αν η συγκέντρωση σε κλειστό χώρο μα-

τιαιωνόταν, θα περπατούσε στους δρόμους της Θεσσαλονίκης, όπως ακριβώς είχε κάνει ένα μήνα πριν στην Αθήνα...

Ο Λαμπράκης φτάνοντας στη Θεσσαλονίκη πηγαίνει να ξεκουραστεί στο ξενοδοχείο του. Ήξερε τις απειλές εναντίον του όμως είχε υποσχεθεί να κάνει το καθήκον του. Την ίδια περίπου ώρα, ο Εμμανουηλίδης καλείται ξανά στο τμήμα της περιοχής του. **«Στην αρχή νόμιζα ότι θα μας έδιναν κανένα δώρο για τον Ντε Γκολ»**, λέει ο Εμμανουηλίδης. **«Ήταν μαζεμένοι πολλοί, ακόμη και στις σκάλες είχε κόσμο. Ένας άνθρωπος έλυσε και έδενε: ο Κατσούλης και ο οποίος είπε απόλυτα: “Στόχος μας είναι ο Λαμπράκης”»**.

Κάπως έτσι θα ξεκινήσει μια από τις πιο διαβολικές νύχτες στην ιστορία της Θεσσαλονίκης. Η Επιτροπή Ειρήνης βρίσκεται, τελικά, την αίθουσα του Δημοκρατικού Συνδικαλιστικού Κινήματος, στη γωνία Ερμού και Βενιζέλου, λίγο πιο πέρα από την αγορά του Μοδιάνου. Καμιά τριακοσαριά παρακρατικοί, τους οποίους επιβλέπουν 150 χωροφύλακες αρχίζουν να αλωνίζουν ανεξέλεγκτοι δέρνοντας ακόμη και περαστικούς. Την ώρα της συγκέντρωσης, μαζεύονται έξω από το κτίριο, σπάνε, πετώντας πέτρες, τα τζάμια και φωνάζουν: **«Θέλουμε πόλεμο, να πάτε στη Βουλγαρία. Λαμπράκη, θα πεθάνεις»**.

Ο Λαμπράκης δέχεται ένα προειδοποιητικό χτύπημα την ώρα που φεύγει από το ξενοδοχείο του: κάποιος παρα-

κρατικός (ή αστυνομικός με πολιτικά;) βγαίνει από το πλήθος, παραμερίζει τους έντολους χωροφύλακες, του δίνει μια γροθιά στο κεφάλι και ξαναγυρίζει ανενόχλητος στο πόστο του.

Την ίδια ώρα, ο ζαλισμένος Λαμπράκης αρχίζει και τελειώνει την ομιλία του ζητώντας από τις παριστάμενες αστυνομικές δυνάμεις να προστατεύσουν τον ίδιο και τους άλλους συγκεντρωμένους. Μετά το τέλος της ομιλίας του, τρεις αξιωματικοί ανεβαίνουν στην αίθουσα της συγκέντρωσης, που βρίσκεται στον πρώτο όροφο, και τον διαβεβαιώνουν ότι μπορεί να αποχωρήσει και ότι αναλαμβάνουν οι ίδιοι την προστασία του. Όταν ο Λαμπράκης κατεβαίνει τα σκαλοπάτια και βγαίνει έξω μαζί με καμιά δεκαπενταριά ακόμη συγκεντρωμένους, η αστυνομία αμπαρώνει την πόρτα, κλείνοντας μέσα τους υπόλοιπους. Το σχέδιο προχωρεί καλά: αν και οι 300 της συγκέντρωσης έβγαιναν έξω, η επίθεση εναντίον του Λαμπράκη θα δυσκόλευε πολύ.

Ο Λαμπράκης και η μικρή συνοδεία του ξεκινούν για να διασχίσουν τα λίγα μέτρα που τους χωρίζουν από το ξενοδοχείο. Με-

**«Εγκληματίας ας είσαι,
κλέφτης ας είσαι,
κομμουνιστής
να μην είσαι».**

ΖΕΙ, ΖΕΙ Ο ΤΕΜΠΟΝΕΡΑΣ ΖΕΙ ΜΕ ΠΕΤΡΟΥΝΑ, ΠΑΜΠΡΑΚΗ ΜΑΣ ΟΔΗΓΕΙ

σολαβεί μόνο ένας μικρός δρόμος, όπου είναι σταθμευμένο ένα τρίκυκλο. Αυτόπτες μάρτυρες που βρίσκονται εκεί τυχαία θα ακούσουν κάποιον, μάλλον αξιωματικό, να λέει στον οδηγό: «**Ξεκίνα, τι κάθεσαι;**» Την ίδια στιγμή, ο Λαμπράκης βλέπει τρεις τέσσερις τραμπούκους να έρχονται οπλισμένοι από την απέναντι πλευρά και γυρνάει προς τον Καμουτοπή δείχνοντάς τους με το χέρι του: «**Ορίστε, ήρθαν ξανά, τι κάνει η αστυνομία;**» Έτσι δεν θα δει το τρίκυκλο που έρχεται.

«Εκείνη τη στιγμή είδα τον Εμμανουλί-

δη να τον χτυπάει στο κεφάλι και να πηδάει πάνω στο τρίκυκλο», λέει ο Βαγγέλης Μπακάλης, ένας από τους συνοδούς του Λαμπράκη. Το τρίκυκλο παρασέρνει για λίγο τον ήδη πεσμένο βουλευτή κι ύστερα εξαφανίζεται με μεγάλη ταχύτητα. Ο Λαμπράκης έχει σωριαστεί κάτω σαν το σακί: από εκείνη τη στιγμή είναι κλινικά νεκρός...

«Με τους Γερμανούς και τους Εγγλέζους ήμουν αλπιτοσαλταδόρος και ήξερα καλά να πηδάω», λέει ο Εμμανουήλ Χατζηναποστόλου. Ο Τίγρης πηδάει πάνω στο τρίκυκλο την ώρα που φεύγει και αρχίζει έναν αγώνα ζωής και θανάτου με τον Εμμανουηλίδη, που βρίσκεται κουνιασμένος στην καρότσα. **«Ψάγανε τον Λαμπράκη, θα πεθάνεις».** Ο Εμμανουηλίδης εξουδετερώνεται και ο Τίγρης καταφέρνει να ακινητοποιήσει το τρίκυκλο και να στριμώξει τον Γκοτζαμάνη.

Οι ενοχλητικοί μάρτυρες αρχίζουν να εμφανίζονται ο ένας μετά τον άλλο στην αστυνομική διεύθυνση. Ένας λουστραδόρος επίπλων, ο Γιώργος Σωτηρόπουλος, καταθέτει την επόμενη μέρα ότι ο Κοτζαμάνης είχε αρνηθεί το πρωί της δολοφονίας να του μεταφέρει κάποια έπιπλα με τη δικαιολογία ότι: **«Το βράδυ θα κάνω κάποια τρέλα. Μέχρι που θα σκοτώσω άνθρωπο».**

Από την πλευρά της, η κυβέρνηση Καραμανλή κάνει απανωτά λάθη. Ενώ ο Γεώργιος Παπανδρέου κατηγορεί αμέσως τον Καραμανλή ως ηθικό αυτουργό της δολοφονίας, η κυβέρνηση προσπαθεί να περιορίσει την πολιτική ζημιά. Πιέζει τους συγγενείς του Λαμπράκη –ο οποίος είναι για τέσσερις μέρες σε κόμα– πριν ακόμη αυτός ξεψυχήσει, να τον θάψουν στο χωριό του, και αρχίζει να καλύπτει την ηγεσία της χωροφυλακής, ταλαντευόμενη ανάμεσα στην εκδοχή της εσκεμμένης επίθεσης και του τροχαίου ατυχήματος. Και, το κυριότερο, τη στιγμή που οι ηγέτες της χωροφυλακής είναι υπό κατηγορία, τουλάχιστον για μεγάλες παραλείψεις στην άσκηση των καθηκόντων τους, αφήνονται στις θέσεις τους για να διεξαχθούν, υποτίθεται, την προανάκριση για το έγκλημα.

Ο Βούλτεψης, ένας από τους δημοσιογράφους που προσπάθησαν να βρουν την άκρη του νήματος, ανακαλύπτει ανάμεσα στα άλλα ότι το Φολκοβάγκεν που μεταφέρει τον Λαμπράκη στο νοσοκομείο το οδηγούσε ο οδηγός του Γ. Χολέβα, γενικού γραμματέα του Υπουργείου Βορείου Ελλάδος και πολιτικού συντονιστή των παρακρατικών. Έτσι εξηγείται γιατί ο οδηγός του Φολκοβάγκεν πήγαινε με το πάσο του τον ετοιμοθάνατο στο νοσοκομείο, αρνούμενος να πατήσει την κόρνα. Ο Γ. Ρωμαίος πρώην Υπουργός Δημόσιας Τάξης και τότε δημοσιογράφος, βρίσκει το σπίτι του φον Γιοσμά, του παίρνει την πρώτη συνέντευξη κι ύστερα δημοσιεύει μια σειρά απόρρητα έγγραφα που αποδεικνύουν ότι η δημιουργία των παρακρατικών οργανώσεων αποτελεί πρωτοβουλία της κυβέρνησης Καραμανλή μετά το 1958, όταν ο ίδιος ο τότε πρωθυπουργός είναι θορυβημένος από την εκλογική άνοδο της ΕΔΑ. Σε μια σύσκεψη στην Κηφισιά υπό τον Καραμανλή, αμέσως μετά τις εκλογές, αποφασίζεται η δημιουργία μιας επιτροπής εναντίον του κομμουνισμού, την οποία πλαισιώνουν ο Γ. Παπαδόπουλος, ο Γεωργαλάς και άλλα αστέρια της δικτατορίας.

Η άκρη του νήματος της δολοφονίας του Λαμπράκη δεν θα μπορέσει ποτέ να βρεθεί, γιατί οι άμεσα μπλεγμένοι στην υπόθεση θα κρατήσουν μέχρι τέλους το στόμα τους κλειστό. Εκμεταλλεύονται γι' αυτό την πολιτική

αστάθεια, που θα κορυφωθεί με την αποστασία του Ιουλίου του 1965. Στο εδώλιο του κατηγορουμένου θα καθίσουν τελικά τριάντα ένας παρακρατικοί και αξιωματικοί, οι τελευταίοι, όμως, κατηγορούνται (πλην του ηθικού αυτουργού Καπελώνη) για το πλημμέλημα της παράβασης καθήκοντος. Η δίκη κράτησε 65.550 ώρες, οι μάρτυρες ήταν 165, οι συνήγοροι 20, η δικογραφία ζύγιζε 11 κιλά. Με τη μόνη διαφορά ότι η δίκη ξεκινάει τον Οκτώβριο του 1966, λίγο πριν από τη δικτατορία, επί κυβέρνησης αποστατών. Η μόνη **«ποινή»** που επιβάλλεται στους αξιωματικούς είναι ότι επί τρεις μήνες θα καθίσουν δίπλα δίπλα με τα κοινωνικά κατακάθια και τους συνεργάτες των Γερμανών. Αυστηρά επλεγμένοι οι ένορκοι θα καταδικάσουν τους Γκοτζαμάνη-Εμμανουηλίδη για τροχαίο ατύχημα! Με το ελαφρυντικό, μάλιστα, του προτέρου εντίμου βίου. Παμφηφρεί, ώστε ο άμοιρος εισαγγελέας Δελαπόρτας να μην μπορεί να ασκήσει έφεση εναντίον της απόφασης. Ο Γιοσμάς και πέντε άλλοι τραμπούκοι καταδικάζονται σε ποινές από μερικούς μήνες έως ένα χρόνο για απλές σωματικές βλάβες. Σε λίγο καιρό, ο Γκοτζαμάνης θα πάρει πίσω το τρίκυκλο που του είχαν κατασχεσει. **«Η πολιτική ηγεσία δεν διέβλεψε ότι αυτό το παρακράτος κάποτε θα παρέσυρε και τους ίδιους στον γκρεμό, αυτό είναι το δίδαγμα από την ιστορία Λαμπράκη»,** λέει ο Γιώργος Ρωμαίος. **«Το να περιορίζεις τη δημοκρατία σε όφελός σου γίνεται τελικά μπούμερανγκ εναντίον σου».**

Μαρία Τσέκερη
Μαριτίνα Ρόπια
ΑΝ.Α.ΔΡΑΣΗ ΙΑΤΡΙΚΗΣ
Γάνος Κορφιάτης
2πρ Μαθηματικού
Γεωργούτσου Μαρία
ΑΝ.Α.ΓΙΝΟΗ Βιολογικού

ΛΑΜΠΡΟΣ ΝΟΥΚΑΣ ΦΩΤΟΑΝΤΙΓΡΑΦΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

ΓΡ.ΚΟΥΣΙΔΟΥ 68- ΖΩΓΡΑΦΟΥ, τηλ: 210 7798096

(50Μ. ΑΠΟ ΤΕΡΜΑ ΛΕΩΦΟΡΕΙΟΥ 608)

- ✓ ΦΩΤΟΑΝΤΙΓΡΑΦΑ ΜΕ 0,035€
- ✓ ΕΓΧΡΩΜΑ ΦΩΤΟΑΝΤΙΓΡΑΦΑ- ΕΚΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ 0,30€
- ✓ ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ ΣΤΑ ΠΟΛΛΑΠΛΑ ΕΩΣ 50%

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΕΣ ΑΠΟ 1,00€

ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΗΣΕΙΣ ΑΠΟ 1,50€

ΑΠΟΣΤΟΛΗ- ΛΗΨΗ FAX

68

**ΨΗΦΙΑΚΕΣ ΕΚΤΥΠΩΣΕΙΣ
(CD-ΔΙΣΚΕΤΑ-FLASH)
ΑΠΟ 0,035€**

**ΟΛΕΣ ΟΙ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΕΣ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ
ΚΑΙ ΘΕΜΑΤΑ
ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΥ/ΦΥΣΙΚΟΥ/ΧΗΜΙΚΟΥ
ΑΝΑΝΕΩΣΗ ΣΗΜΕΙΩΣΕΩΝ
ΚΑΘΕ ΕΞΑΜΗΝΟ**

**ΕΙΔΙΚΕΣ ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ
ΓΙΑ ΜΑΖΙΚΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΣΗΜΕΙΩΣΕΩΝ
ΣΧΟΛΩΝ ΑΠΟ 0,02€**

**ΕΣΕΙΣ ΕΧΕΤΕ ΒΡΕΙ ΠΟΥΘΕΝΑ
ΦΘΗΝΟΤΕΡΑ??????**

ΟΧΙ ΣΤΟ ΡΑΤΣΙΣΜΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΥΝΙΑ

Η ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΙΚΟΥ ΓΕΝΗΣΕΩΣ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΩΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ ΠΟΥ ΓΕΝΝΙΟΥΝΤΑΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Τα χρόνια περνάνε και τα παιδιά της «δεύτερης γενιάς μεταναστών» είναι πια αναπόσπαστο τμήμα των ανθρώπων που κατοικούν αυτό το τόπο. Γεννήθηκαν στην Ελλάδα, σπούδασαν στην Ελλάδα, και μιλούν τα ελληνικά ακριβώς όπως και εμείς. Όμως, το ελληνικό κράτος αρνείται πεισματικά να αναγνωρίσει αυτή τη πραγματικότητα που αφορά ήδη ίσως και 200.000 νέους και νέες που συνναστροφόμαστε καθημερινά. Τους αρνείται ακόμα και το πιο στοιχειώδες: το απλό πιστοποιητικό γέννησης. Μέσα σε μια κοινωνία ανελεύθερη τόσο για Έλληνες όσο και για μετανάστες, οι τελευταίοι αποτελούν τον αδύναμο κρίκο καθώς υφίστανται διπλή καταπίεση: όχι μόνο στερούνται πολλή απλά, αυτονόητα δικαιώματα αλλά και αγωνίζονται εναντίον όλων των διακρίσεων που πλήττουν τις ζωές τους και τις ζωές των παιδιών τους. Στα πλαίσια αυτού του αγώνα γεννήθηκε η παραπάνω καμπάνια.

Τι είναι η καμπάνια «όχι στο ρατσισμό από την κούνια»;

Ο Σύλλογος Αφρικανών Γυναικών με την προτροπή της Παγκόσμιας Πορείας Γυναικών (Π.Π.Γ.) άρχισε να δραστηριοποιείται γύρω από προβλήματα που αφορούσαν Αφρικανές μπτέρες. Στο πλαίσιο αυτών των συζητήσεων τον χειμώνα του 2005 και σε συνεργασία με το Πανελλαδικό Δίκτυο Μεταναστών, προέκυψε η ανάγκη μίας συλλογικής δράσης για τα δικαιώματα παιδιών που γεννιούνται στην Ελλάδα από μετανάστες γονείς. Από τα πιο άμεσα ζητήματα που τίθουν τα δικαιώματα αυτά, είναι η λόγω του ισχύοντος καθεστώτος στη χώρα μας μη έκδοση πιστοποιητικού γέννησης για αυτά τα παιδιά και η αντί αυτού παροχή μονάχα μίας ληξιαρχικής πράξης γέννησης, ανεπαρκής για τις απαιτήσεις του ελληνικού γραφειοκρατικού συστήματος. Μην έχοντας αυτό το πιστοποιητικό γέννησης δεν μπορούν να

γραφτούν στο δημοτολόγιο. Και μην μπορώντας να γραφτούν στο δημοτολόγιο, είναι μετέωροι, χωρίς χαρτιά και χωρίς διαβατήριο, δηλαδή απάτριδες! Καταδικασμένοι στην καθημερινή ανασφάλεια και στον κοινωνικό αποκλεισμό! Έτσι λοιπόν τα παιδιά των μεταναστών υφίστανται τον ρατσισμό από την πρώτη στιγμή της γέννησής τους...από την κούνια!

Ποιο το καθεστώς που ισχύει στην Ελλάδα;

Στη συντριπτική πλειοψηφία των Ευρωπαϊκών κρατών, τα παιδιά που γεννιούνται στο έδαφός τους παίρνουν την υπηκοότητα της χώρας στην οποία γεννήθηκαν. Σε αντίθεση η Ελλάδα ακολουθώντας τον «δεσμό του αίματος» και όχι αυτόν του εδάφους ουσιαστικά αδιαφορεί για ένα θεμελιώδες ανθρώπινο δικαίωμα και βάζει τις βάσεις για να παραμείνουν αυτά τα παιδιά στο περιθώριο σε μία συνεχή κατάσταση ανασφάλειας και με διαρκή κίνδυνο απέλασης. Σε μία χώρα που αυτοαποκαλείται «χώρα της Δημοκρατίας και των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων» μόνο επεικώς παράδοση θα μπορούσε να χαρακτηριστεί η ισχύς του δικαίου του αίματος.

Φάσεις και επιτυχίες της καμπάνιας

Η καμπάνια, μία από τις μακροβιότερες του είδους της, συμπληρώνει πάνω από ένα χρόνο ζωής. Η πρώτη εξωστρεφής κίνησή της ήταν μία διαμαρτυρία στην πλατεία Κοντζιά στις 7 Δεκεμβρίου του 2005, η οποία κατάφερε να συγκεντρώσει το ενδιαφέρον των Μ.Μ.Ε., αλλά κυρίως τη στήριξη μεγάλης μερίδας της κοινωνίας. Λόγω της πίεσης που δέχτηκε, ο Δήμος Αθηναίων με ομόφωνη απόφασή του το Δεκέμβριο του 2005 αντιμετώπισε θετικά τα αιτήματα των μεταναστών για εγγραφή των νεογέννητων στα δημοτολόγια. Την ίδια διαβεβαίωση έδωσε ο (τότε) αντιδήμαρχος κ. Μπεχράκης, όταν κάλεσε για συζήτηση τις οργανώσεις τους. Ο Δήμος βέβαια δεν προχώρησε τελικά στην υλοποίηση των δεσμευσεών του, διότι κάτι τέτοιο θα απαγορευόταν από τον ισχύοντα νόμο

3284/2004 «Νέος Κώδικας Ελληνικής Ιθαγένειας» (αθάνατη ελληνική γραφειοκρατία!).

Παρ' όλες τις αντιξοότητες η προσπάθεια δεν σταμάτησε, με τις μετανάστριες να δηλώνουν ότι είναι διατεθειμένες να φτάσουν ως το τέλος. Έτσι η καμπάνια πέρασε στη δεύτερή της φάση, αυτή της συλλογής υπογραφών, με σκοπό την τροποποίηση του παραπάνω νόμου καθιστώντας το θέμα ευρύτερα γνωστό. Μετά από δέκα μήνες επανέλαθαν δυναμικά με κινητοποίηση στις 7 Οκτώβρη του 2006, ημέρα διεκδίκησης όλων των δικαιωμάτων των μεταναστών σε πολλές χώρες σύμφωνα με την απόφαση του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ, για να αναδείξει αυτό το καίριο αίτημα που αφορά τα παιδιά. Τονίζουμε ότι ένας μεγάλος αριθμός από τα 200.000 παιδιά μεταναστών-τών (0-18 ετών) που υπάρχουν στην Ελλάδα έχουν γεννηθεί εδώ και όπως είναι φυσικό διεκδικούν την ισοτιμία.

Παράλληλα η καμπάνια έθεσε έναν επιπλέον στόχο, αυτόν του να φέρει σε επαφή τα παιδιά των μεταναστών και να τους ωθήσει στο να αυτοοργανωθούν. Μόνο μέσα από τέτοιες συλλογικότητες θα μπορούσαν να αναδειχθούν με τον καλύτερο τρόπο τα αιτήματα των «μεταναστών 2ης γενιάς» και με τη δική μας στήριξη να παλέψουν για την διεκδίκησησή τους.

Ακολουθώντας τα παραπάνω βήματα η καμπάνια σημείωσε δυναμική πορεία που έφτασε και στην τρίτη της φάση. Στις 17 Δεκεμβρίου του χρόνου που μόλις πέρασε, διοργανώθηκε μία συναυλία στη καταλυμένη δημοτική αγορά της Κυψέλης, με σκοπό τη στήριξη και την ενίσχυση της συστηματικής αυτής προσπάθειας ενημέρωσης. Εκεί, συγκροτήματα παιδιών, «μεταναστών 2ης γενιάς» έπαιξαν μουσικά, τραγούδησαν, χόρεψαν και μας απέδειξαν το ήδη γνωστό: όλοι οι άνθρωποι, ανεξαρτήτου καταγωγής ξέρουν και σαφώς έχουν την ανάγκη να περνούν καλά!! Είχε μαζευτεί αρκετός κόσμος και εκεί γνωρίσαμε το Μιχάλη, «μετανάστη 2ης γενιάς». Αφού τελείωσε η συναυλία, κάναμε μία κουβέντα γύρω από τα αιτήματα της κα-

μπάνιας «όχι στο ρατσισμό από κούνια» και του ζητήσαμε να μας παρουσιάσει την δική του οπτική, αυτήν ενός ανθρώπου που πάνω από όλα αγωνίζεται για να του αναγνωριστούν τα δικαιώματα που ούτως ή άλλως είναι αυτονόητα

Ο Μιχάλης είναι 26 ετών. Γεννήθηκε , μεγάλωσε και πήγε σχολείο στην Ελλάδα, ενώ οι γονείς του ήρθαν ως μετανάστες από την Νιγηρία. Παρόλο που ο Μιχάλης έχει μεγαλώσει και ζήσει στην Ελλάδα, μας είπε ότι δεν έχει ποσοποικτικό ελληνικής υπηκοότητας. Διαθέτει ληξιαρχική πράξη γέννησης, η οποία όμως δεν τον κατοχυρώνει...

Ε: Μιχάλη σπουδάζεις και εάν ναι τι διαδικασίες ακολουθήσεις για να μπεις στο πανεπιστήμιο;

Μ: Ο τρόπος με τον οποίο μπορώ να μπου στο πανεπιστήμιο είναι όχι με πανελλήνιες εξετάσεις αλλά με βάση τον γενικό μέσο όρο μου. Υπάρχει ένα ποσοστό στους εισαχθέντες στη κάθε σχολή που μπαίνει μέσω αυτής της κατηγορίας. Εγώ τώρα είμαι 26, δεν σπουδάζω και οπότε δε θέλω να επεταθώ.

Ε: Καλώς. Εσύ όπως ήδη μας είπες δεν έχεις την ελληνική υπηκοότητα. Υπάρχει τρόπος να την αποκτήσει κανείς;

Μ: Αφού κάποιος μετανάστης συμπληρώσει 10 χρόνια μόνιμης παραμονής στη χώρα, γεγονός που προϋποθέτει επί 10 χρόνια να συγκεντρώνει τα απαραίτητα χαρτιά και να ανανεώνει την πράσινη κάρτα, μπορεί να κινηθεί για την απόκτηση υπηκοότητας καταβάλλοντας τα απαραίτητα χαρτιά και το ποσό των 1500. Παρόλα αυτά δεν είναι σίγουρο πως θα την πάρεις, γιατί μπορεί τελικά να θεωρήσουν πως δεν πληρείς τα στοιχεία. Εάν είσαι παιδί πρέπει να φροντίσουν οι γονείς σου, εάν γνωρίζουν τις διαδικασίες... Πρέπει κανείς να ψάξει βέβαια για να ενημερωθεί. Εάν ξέρει τα βήματα μπορεί να κινηθεί ευκολότερα.

Ε: Απλαδί ενώ γεννήθηκες εδώ πρέπει να ανανεώνεις συνεχώς την κάρτα σου;

Μ: Ναι... Έτσι όπως είναι η κατάσταση δεν

μπορώ να έχω ελληνική υπηκοότητα...

Ε: Τα πράγματα φαντάζομαι πως θα ήταν τελείως διαφορετικά εάν είχες ένα ποσοποικτικό;

Μ: Πράγματι, κάτι τέτοιο μπορεί να μου προσφέρει ασφάλεια και κατοχύρωση. Δεν θα έχω το άγχος της απέλασης κάθε στιγμή της ζωής μου.. Τις προάλλες πήγαινα για καφέ και με σταμάτησαν δυο αστυνομικοί να μου ζητήσουν τα χαρτιά μου. «Ποια καρτιά;», τους λέω, «εδώ γεννήθηκα!».. Το όλο σκηνικό κατέληξε με μένα στο τμήμα για δυο μέρες... Τέλος πάντων, πέρα από αυτό υπάρχουν και άλλα προβλήματα: πρέπει, για παράδειγμα, συνεχώς να δουλεύεις για να μπορείς να δικαιολογείς ότι διαθέτεις τα χρήματα για την παραμονή σου εδώ.. Εγώ δουλεύω αλλά αν είναι υποχρεωτικό σου δημιουργεί επιπλέον άγχος...

Ε: Να μην απολυθείς, ε; Να είσαι πάντα με τα νερά του αφεντικού γιατί αν απολυθείς άντε πάλι από την αρχή;.. Η ανεργία μαστίζει Έλληνες και μετανάστες...

Α: Ακριβώς... Θα μπορούσαμε να πούμε και άλλα πολλά, αλλά ας μείνουμε στο ότι ένα ποσοποικτικό εξαλείφει όλα αυτά! Μας δίνει τη δυνατότητα να ζούμε ως ισότητα μέλη της κοινωνίας.

Ε: Έχεις γεννηθεί εδώ και σε λένε μετανάστη. Πώς σου ακούγεται αυτή η λέξη;

Μ: Οι λέξεις είναι λέξεις.....

Αυτό που προέχει είναι από τη στιγμή που μεγαλώνω μέσα στην ελληνική κοινωνία να αποτελώ και μέλος της και να μην διακρίνομαι από τους Έλληνες. Γι' αυτό και στηρίζω την καμπάνια του ρατσισμού από κούνια.

Ε: Τέλος, θέλουμε να σε ρωτήσουμε εάν θεωρείς αναγκαίο να υπάρξει μία συλλογική οργάνωση μεταξύ μεταναστών 1ης και 2ης γενιάς και των Ελλήνων;

Μ: Η αυτοοργάνωση των μεταναστών 1ης και 2ης γενιάς είναι κάτι το θεμιτό ώστε να αντιδράσουμε συλλογικά στη διεκδίκηση των δικαιωμάτων μας, στηρίζοντας την αρχή του προβλήματος, το ρατσισμό από κούνια. Φυσικά και σε αυτή μας την προσπάθεια θέλουμε τη στήριξη των Ελλήνων.

Θα ήθελα να προτρέψω τους μετανάστες φοιτητές να ενημερώνονται και να πάψουν να φοβούνται. Μπορούν να έρθουν σε επαφή με την καμπάνια μέσω του www.kounia.gr ή να επικοινωνήσουν με το φόρουμ των μεταναστών. Δεν υπάρχει λόγος να αποφεύγει κανείς να ενημερώνεται. Με την επικοινωνία και την πληροφόρηση μπορεί κανείς να μάθει τι πραγματικά υπάρχει γύρω μας και να βρει τρόπους να το αλλάξει...

Τα πρώτα βήματα έγιναν και η καμπάνια συνεχίζει την πορεία της. Μία πορεία που πρέπει να στηρίζεται στη λογική της συλλογικής δράσης και της αλληλοϋποστήριξης. Η αλλαγή της ισχύουσας κατάστασης σαφώς θα ενισχυθεί μέσω της αυτοοργάνωσης των μεταναστών, τωρινός σκοπός της καμπάνιας. Πράγματι, όπως αναφέρει και ο Μιχάλης, μπορούν να βρεθούν οι τρόποι που θα αλλάξουν τα πράγματα όπως είναι σήμερα. Αλλά αυτό θα γίνει με την **υποστήριξη όλων μας** στον αγώνα για το δικαίωμα στην ισότητα. Πάνω από όλα στόχος μας πρέπει να είναι το πέρας της καμπάνιας να μας απαλλάξει από αυτήν τουλάχιστον την μορφή ρατσισμού και θα ανοίξει το δρόμο για μία κοινωνία όχι μόνο βιώσιμη αλλά κυρίως «συμβιώσιμη»!

Μια άλλη κοινωνία είναι εφικτή!

Το ψήφισμα των μεταναστριών θα το βρείτε στα τραπέζια του ΔΙΚΤΥΟΥ ανά σχολή αλλά και στο site της καμπάνιας: www.kounia.gr

Διευθύνσεις: Ελληνικό φόρουμ Μεταναστών
Οδός Φερρών 18-Πλατεία Βικτωρίας

E-mails: africanwomen@yahoo.com,
womenmigrants@yahoo.gr

ΑΝ. Α. ΔΡΑΣΗ ΙΑΤΡΙΚΗΣ

Βαλκινδρά Αριάδνη
Κεφαλογιάννη Τερέζα

ευωνύμων

Όταν ο κόσμος ρίχνει κυβερνήσεις...

Έτσι οδηγηθήκαμε πια σ' αυτό που λέμε προληπτική καταστολή, δηλαδή τη χρήση βίας και την κατάχρηση εξουσίας, μόνο και μόνο γιατί υπάρχει η εντύπωση ότι η αστυνομία επιβάλλεται και χαλιναγωγεί έτσι το λαϊκό αίσθημα. Αυτές οι τακτικές θυμίζουν άσχημες μέρες και το μόνο που μπορούν να προκαλέσουν είναι την αγανάκτηση και την αντίδραση του κόσμου. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η δολοφονία του Γ.Λαμπράκη στις 22 Μαΐου 1963 από παρακρατικούς με την βοήθεια της αστυνομίας. Παρά το ότι ο χώρος που διεξάγονταν η εκδήλωση που διοργάνωνε η <<επιτροπή για τη διεθνή ύφεση και την ειρήνη>> φυλάσσονταν από την αστυνομία, ένα τρίκυκλο κατάφερε να σπάσει τον αστυνομικό κλοιό. Ο Μανόλης Εμμανουηλίδης είχε καταφέρει το θανατηφόρο κτύπημα με μεταλλικό αντικείμενο στο κεφάλι του Γ.Λαμπράκη. Το επίσημο αστυνομικό πόρισμα έκανε λόγο(με την σύριξη της κυβέρνησης) για τροχαίο ατύχημα, με σκοπό να συγκαλύψει την υπόθεση και να κατευνάσει τα πνεύματα. Ο κόσμος μετά τη δολοφονία και τις αποκαλύψεις για την εμπλοκή της αστυνομίας στη δολοφονία αντέδρασε με αποτέλεσμα η τότε κυβέρνηση της ΕΡΕ με πρωθυπουργό τον Κ.Καραμανλή να παραιτηθεί! Οι πολίτες έχουν καταλάβει ότι υπάρχουν δικαιώματα αναφαίρετα τα οποία δεν μπορούν να τα καταλύουν χωρίς να υποστούν την κοινωνική κατακραυγή που τους αρμόζει.

Προσοχή, προσοχή ζαρντινιέρες με στολή

Το έτος 2006 παρακολουθήσαμε λοιπόν ένα περιστατικό που έτυχε να συλλάβει ο

τηλεοπτικός φακός. Ο άγιος Ξυλοδαρμός του Κύπριου φοιτητή από αστυνομικούς στη Θεσσαλονίκη έδειξε ότι ο φασισμός και η απολυταρχία έχουν ριζώσει βαθιά στην αστυνομία. Στην αρχή αποδείχθηκε ότι έφταιγε η "ζαρντινιέρα", σύμφωνα με δηλώσεις συνδικαλιστή των αστυνομικών. Ο Σ.Μπαλάσκας (αντιπρόεδρος της Ένωσης Αστυνομικών Υπαλλήλων Αττικής) είχε αποδώσει τα σοβαρά τραύματα που υπέστη ο Κύπριος φοιτητής στο πρόσωπο και στο σώμα σε μια... απλή κλωτσιά, ενώ είχε αποκαλέσει ψεύτη έναν καθηγητή του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, που ήταν αυτόπτης μάρτυρας του Ξυλοδαρμού! Μάλιστα είχε δηλώσει ότι το περιστατικό δεν συνέβη όπως το μετέδιδαν τα Μ.Μ.Ε., ενώ ειρωνευόμενος είχε προσφερθεί να στείλει λουλούδια στον τραυματισμένο φοιτητή... Έπειτα είδαμε τον Β.Πολύδωρα να δηλώνει ότι ποτέ του δεν φαντάστηκε "ότι θα μπορούσε να λάβει χώρα ένα τέτοιο περιστατικό". Μετά λοιπόν την έκπληξη του υπουργού δημοσίας τάξης, η τιμωρία των ενόχων αστυνομικών ήταν η μεταφορά τους σε άλλο τμήμα ως επίπληξη. Τελικά μερικές φορές όπως αποδεικνύεται, ο "θύτης" απέναντι στην κοινωνική τάξη, είναι και το θήραμα. Έχουμε λοιπόν μια αδιάσειστη απόδειξη ότι το παρακράτος υπάρχει και καθοδηγείται από την πολιτεία για να εξυπηρετεί σκοπούς της.

Έτσι τώρα πια ο υπουργός δείχνει ξεκάθαρα τις προθέσεις του, δημιουργώντας ένα ειδικό σώμα για την αντιμετώπιση των διαδηλωτών, αποδεικνύοντας ότι δεν πιστεύει στο δικαίωμα του κάθε πολίτη να μπορεί να διαδηλώσει. Αυτό το σώμα αποτελείται από καμουφλαρισμένους αστυνομικούς, με λευκά κράνη και μπλε φόρμες εργασίας. Δεν οπλοφορούν, απ' όσο ισχυ-

Η καταστολή στην Ελλάδα αλλά και παγκοσμίως πάντα ήταν μέσο που χρησιμοποιούνταν από την εξουσία αβίαστα. Τα τελευταία χρόνια παρατηρείται η έξαρση του φαινομένου αυτού από την αστυνομία. Φυσικά αυτό έχει ενταθεί καθώς οι κυβερνήσεις δείχνουν ανοχή απέναντι στις δυνάμεις καταστολής, ξεκλώνοντας πως η εκτελεστική και η δικαστική εξουσία είναι δύο ξεχωριστοί θεσμικοί πυλώνες της κοινωνίας μας. Χαρακτηριστική είναι η τακτική της κακομεταχείρισης και της χρήσης βίας από την μεριά των ΜΑΤ προς τους διαδηλωτές. Οι τελευταίοι όντας "απροσάρμοστοι" και "μαθιιάδες" για τα πιστεύω της αστυνομίας γίνονται αυτόματα και ένοχοι.

Brother is... watching you

ρίζεται το υπουργείο (εκτός και αν ξεχάσει κανείς καμιά σιδηρογροθιά στη τσέπη του...) και επιβάλουν την τάξη με γνώσεις αυτοάμυνας.

Δεν είναι λίγες οι επιθέσεις σε συγκεκριμένες προοδευτικών ομάδων, μεταναστών κ.τ.λ. από ομάδες φασιστών, με σκοπό την πρόκληση επεισοδίων και τραυματισμών, πάντα με την ανοχή και την κάλυψη της αστυνομίας. Έτσι καταλήξαμε σε εισβολή φασιστών σε γενικές συνελεύσεις πανεπιστημίων. Αποτέλεσμα ήταν τραμπουκισμοί και πρόκληση επεισοδίων στην ΑΣΣΟΕ, στη Νομική και στη Γεωπονική. Η ριζοσπαστική αριστερά έδωσε άμεση απάντηση στους παρακρατικούς με ψηφίσματα από γενικές συνελεύσεις πολλών σχολών και με πορείες ενάντια στην κρατική καταστολή και στα επεισόδια στην ΑΣΣΟΕ που προκάλεσαν τον τραυματισμό φοιτητών. Δεν είναι τυχαίο ότι η απάντηση της αστυνομίας στο φετινό εορτασμό του πολυτεχνείου ήταν σκληρή (όπως και στην πανεκπαιδευτική πορεία της 8ης Ιουνίου του 2006). Ομαδικές σύλληψης δεκάδων διαδηλωτών και αναίτια χρήση βίας από τους 7000 αστυνομικούς που συμμετείχαν στη "φύλαξη" της πορείας. Μάλλον η κυβέρνηση θέλει να δείξει ότι έχει σκληρή στάση και ακλόνητες απόψεις. Η απάντησή μας ... είναι ότι δεν μαςάμε!

Περπατώ, περπατώ εις την πόλη, όταν ο μπάτσος δεν είναι εδώ.

Νέο χαρακτηριστικό της Αθήνας έχουν γίνει πια και οι διμοιρίες των ΜΑΤ που έχουν γεμίσει την πόλη. Είναι οπλισμένοι με κλοπή και δακρυγόνα λες και το κέντρο της πόλης είναι πεδίο μάχης. Το θέαμα είναι τουλάχιστον αποκρουστικό, καθώς δεν

θέλουμε μια αστυνομοκρατούμενη πόλη, αλλά μια πόλη με ζωή, στην οποία όλοι θα έχουμε ίσα δικαιώματα. Δεν είναι λίγα τα καθημερινά φαινόμενα ρατσισμού απέναντι σε μετανάστες και πολίτες που διαφέρουν εμφανισιακά με την πλειοψηφία του κοινωνικού συνόλου κατά τις απόψεις τους. Πολλές φορές οι ανάητοι έλεγχοι μπορούν να οδηγήσουν σε ταπείνωση ανθρώπων από κάποιους που καταχράζονται την εξουσία που νομίζουν ότι έχουν. Η κοινωνία που θέλουμε, δε δομείται με εκφοβισμό και χειραγώγηση των πολιτών αλλά με ελεύθερη διακίνηση των ιδεών και την αποδοχή του διαφορετικού.

Μέσα στα πλαίσια της προληπτικής καταστολής είναι φυσικά και η παρακολούθηση μέσω καμερών. Στην Αθήνα λειτουργούν περίπου 202 κάμερες "ασφαλείας" που ουσιαστικά μόνο ανασφάλεια μπορούν να φέρουν στους πολίτες. Η κυβέρνηση τονίζει ότι η χρήση τους είναι καθαρά και μόνο η τήρηση του Κ.Ο.Κ. στους δρόμους. Ποιος όμως μπορεί να ξεχάσει στιγμές στις οποίες ο φωτογραφικός φακός συλλάμβανε τις κάμερες να παρακολουθούν πορείες; Είναι στο χέρι μας να μην καταντίσουμε μια οργουελική κοινωνία όπως αυτή της Αγγλίας.

Είναι συγκλονιστικό το γεγονός πως 4.000.000 δημόσιες και ιδιωτικές κάμερες βρίσκονται σε λειτουργία σε όλη την επικράτεια της Αγγλίας, φωτογραφίζοντας καθημερινά εκατοντάδες φορές κάθε άνθρωπο ανά μέρα. Ο μέσος Βρετανός πολίτης φωτογραφίζεται περίπου 300 φορές ημερησίως από κάμερες κλειστού κυκλώματος.

Οι κάμερες πρέπει να φύγουν από τους δρόμους της Αθήνας. Εγκαταστάθηκαν το 2004 με πρόφαση την ασφάλεια των Ολυμπιακών. Μετά η κυβέρνηση θέλησε

να τις κρατήσει με το επιχείρημα ότι κόστισαν ακριβά. Η Αρχή Προστασίας Προσωπικών Δεδομένων έκρινε παράνομες αυτές που έβλεπαν σε πλατείες και κατοικίες. Αυτές αφαιρέθηκαν ενώ υποτίθεται ότι έμειναν αυτές που βλέπουν μόνο στους δρόμους. Γι' αυτές η αρχή είχε δώσει προθεσμία να αφαιρεθούν μέχρι το Μάιο του 2005, όμως η κυβέρνηση με μεθοδεύσεις καταφέρνει να τις κρατά σε λειτουργία ακόμα. Επίσης η Αρχή υποχρέωσε την απομάκρυνση των μικροφώνων από τις ενεργές κάμερες γιατί δεν χρειάζονται για τη ρύθμιση της κυκλοφορίας. Φυσικά το υπουργείο έδειξε τις ορέξεις του και ζήτησε την επέκταση της λειτουργίας του συστήματος εκτός από τη διαχείριση κυκλοφορίας και για λόγους ασφαλείας!

Πως είναι δυνατό να πιστέψει κανείς ότι οι κάμερες είναι πανταχού παρούσες για την διατήρηση της κοινωνικής γαλήνης; Ο κύριος λόγος λειτουργίας τους είναι η εξυπηρέτηση των συμφερόντων του καπιταλιστικού συστήματος και φυσικά η παρακολούθηση της κοινωνικής μάζας. Αντιδραστικές ως προς το σύστημα συμπεριφορές και απόψεις διώκονται με πλάγιους τρόπους, κάνοντας την κοινωνία μας ένα καλοστημένο παιχνίδι που επαναλαμβάνει το ίδιο μοτίβο καθημερινά, απασχολώντας πόνη για την παραγωγή και κατανάλωση αγαθών. Το ερώτημα είναι απλό ...Εσύ θες απλά να είσαι ένα πόνι με προβλέψιμες αντιδράσεις;

Καλυμνίος Κώστας
ΑΝ.Α.ΔΡΑΣΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΚΗΣ

Να Να Παράλλαλα Να Να Να Να Να

Στην εποχή της μιντιοκρατείας, της τηλε«δημοκρατίας» και του πολιτικού star system, η τηλεόραση έχει απίστευτες δυνατότητες να παρεμβαίνει σε εκφάνσεις της κοινωνικής και πολιτικής καθημερινότητας σε βαθμό που εμείς πολύ δύσκολα μπορούμε να αντιληφθούμε. Η τηλεόραση σήμερα μπορεί να διαμορφώσει πολιτικά αποτελέσματα και να εκδιώσει πολιτικές καταστάσεις. Η εκλογή πρωθυπουργών, βουλευτών, η ανάδειξη δημάρχων και νομαρχών περνάει περισσότερο από τα στούντιο παρά από τις γεμάτες πλατείες του παρελθόντος.

Τα ΜΜΕ έχουν τη δύναμη να πλάθουν πολιτικές συνειδήσεις, να διαπαιδαγωγούν νέους αλλά και μεγαλύτερους ανθρώπους και να τους προσαρμόζουν στα εκάστοτε πρότυπα. Σήμερα περισσότερο από ποτέ υπάρχει η δυνατότητα της χειραγώγησης της παγκόσμιας κοινής γνώμης από μικρούς οργανωμένους θύλακες εξουσίας που μπορεί να έχουν τοπική εμβέλεια, π.χ. ο ιδιοκτήτης του **ANT1**, του **MEGA** ή του **ALPHA** αλλά και με παγκόσμια εμβέλεια όπως BBC, Reuters, Al Jazeera, Telesur που υπερβαίνει και σαρώνει τα τοπικά ΜΜΕ, όχι μόνο τις εφημερίδες και τα ραδιόφωνα αλλά και τα κανάλια. Από εκεί λοιπόν που όταν εμφανίστηκε η τηλεόραση όλοι μιλούσαν για ένα μέσο που θα απελευθέρωνε τη γνώση και την πληροφορία και μέσω αυτού θα οδηγούμασταν σε μεγαλύτερη πολιτικοποίηση και εκδημοκρατισμό, σήμερα μπορούμε να μιλάμε για επικίνδυνη κατάσταση υδροκεφαλισμού της 4ης εξουσίας (υπερβολική δύναμη και παρέμβαση της τηλεόρασης στο έργο της νομοθετικής, της εκτελεστικής και της δικαστικής εξουσίας). Ένα παγκόσμιο δίκτυο πληροφορήσεων μπορεί να δημιουργεί γεγονότα εκεί που δεν υπάρχουν ή να διαστρεφλώνει πραγματικότητες.

Για όσους λοιπόν οραματίζονται και παλεύουν για έναν άλλο κόσμο, (και για να σταματήσει και η βλακώδης προπαγάνδα που ακούγεται δίπθεν εξ αριστερών ότι ένας άλλος κόσμος μπορεί να είναι και ένας ανθρώπινος καπιταλισμός) έναν σοσιαλιστικό κόσμο, η πορεία προς αυτό το εγχείρημα δεν μπορεί να σταματά στην υπέρβαση της εκμεταλλευτικής σχέσης ανθρώπου από άνθρωπο, δεν μπορεί να σταματά στο οικονομικό επίπεδο. Πρέπει να θέσει στον πυρήνα της πολιτικής της ένα διαφορετικό σύστημα αρχών και αξιών που θα κερδίζει τις συνειδήσεις των ανθρώπων και θα γίνεται σεβαστή ακόμα και από τους πολέμιούς της. Αυτό το σύστημα αρχών και αξιών σε περιόδους καπιταλιστικής βαρβαρότητας απλοποιημένο και εκλαϊκευμένο κέρδιζε και κερδίζει τις συνειδήσεις των μικρών τηλεθεατών τα πρωινά του Σαββάτου και της Κυριακής κόντρα στη λογική του **GIJOE** και των **POWER RANGERS** που πολεμούν τον κακό (Ξέρετε ποιος είναι ο κακός) σε κάθε γωνία του κόσμου.

Να λοιπόν τι κυκλοφορεί στις ιστοσελίδες του διαδικτύου. Είτε είναι αλήθεια είτε ψέμα η ουσία δεν αλλάζει: **η τηλεόραση είναι ίσως ο ισχυρότερος ιδεολογικός μηχανισμός του συστήματος και η αριστερά πρέπει να απαντήσει προς τα πού θα στραφεί η παιδαγωγική της δύναμη και πώς θα τιθασευτεί σε περιπτώσεις που γίνεται ανεξέλεγκτη.**

Η θεωρία ότι τα αθώα στρουμφάκια προβάλλουν την κομμουνιστική θεωρία κυκλοφορεί εδώ και πάρα πολύ καιρό. Ενώ οι συνοδευτικές θεωρίες συνομιωσίας (ότι δηλαδή είναι πράγματι φτιαγμένα έτσι από τους σοβιετικούς για να έχουν τα παιδιά επαφή με τα κομμουνιστικά ιδεώδη) αντικρούονται ως υπερβολικές, τα σημάδια ότι ηθελπημένα ή μη, το χωριό των αγαπημένων πρώων των παιδικών μας χρόνων είναι στην πραγματικότητα μια μικρογραφία της ουτοπικής κομμουνιστικής κοινωνίας είναι αδιάψευστα.

Αρχίζει πρώτα κανείς από το γεγονός ότι το χρήμα απουσιάζει από το στρουμφοχωριό. Οι δουλειές έχουν μοιραστεί στα μισά περίπου στρουμφάκια που έχουν στερεοτυπικούς ρόλους μέσα στην στρουμφοκοινωνία: ο **Προκόπης** είναι οι εργάτες, ο **Κηπουτός** (farmer) είναι η αγροτική τάξη, ο **Ζωγράφος** ο Ντορεμί είναι οι καλλιτέχνες, ο **Λιχούδης** ο μάγιστρας και ο **Ράφτης** είναι... ο ράφτης. Όλοι αυτοί κάνουν ο καθένας τη δουλειά του για όλα τα στρουμφάκια του χωριού χωρίς να ζητά αντάλλαγμα.

Τα άλλα μισά στρουμφάκια είναι παραδείγματα ελαττωμάτων που η κοινωνία των στρουμφ βλέπει ως αρνητικά.

Ο **Χουζούρης** έχει την τεμπελιά του, ο **Λιχούδης** την λαιμαργία, ο **Μελένιος** τη ματαιοδοξία. Τα περισσότερα επεισόδια με κεντρικούς ήρωες τέτοιους χαρακτήρες έχουν πητικό δίδαγμα το πόσο κακό είναι το αντίστοιχο ελάττωμα για τη στρουμφοκοινωνία. Και φυσικά το δίδαγμα το εκφράζει πολύ συχνά η συμβουλευτική φωνή του πάνσοφου **Παπαστρουύμφ**. Ο **"κόκκινος πατέρας"** όλου του χωριού που φροντίζει για τη ευημερία αλλά και την ισότητα στο χωριό, είναι ο μοναδικός αξιωματούχος στο χωριό και ο μοναδικός που αναγνωρίζεται ως κοινωνικά ανώτερος από οποιοδήποτε άλλο στρουμφάκι. Συγκεκριμένα τα κόκκινα ρούχα του έχουν εμπνεύσει και το (σχεδόν σίγουρα retro-acronym) **S.M.U.R.F. = Socialist Men Under a Red Father**. Παρά την οπτική ομοιότητά του όμως με την επίσης γενειοφόρα φιγούρα του Μαρξ ο ρόλος του στη στρουμφοκοινωνία είναι ο ίδιος με του Στάλιν.

Η μεγαλύτερη βέβαια απόδειξη για τον παραλληλισμό με το σοβιετικό καθεστώς είναι ο Σπρτούλης. Ο **Σπρτούλης** είναι ο Τρότσκι. Λέει ότι είναι βοηθός (και διάδοχος σε ένα επεισόδιο) του Παπαστρουύμφ, αν και σε ένα άλλο επεισόδιο κάνει ένα από τα πραξικοπήματα που έχουν γίνει στο στρουμφοχωριό και γίνεται βασιλιάς απουσία του Παπαστρουύμφ (τα μισά στρουμφάκια διοργανώνουν αντίσταση). Και φυσικά το κλασικό πέταγμα του Σπρτούλη από το χωριό είναι παραλληλισμός με την εξορία του Τρότσκι.

Και ο **Δρακουμέλ**; Απλώς ένας κακός μάγος που κυνηγάει τα στρουμφάκια για να τα φάει; Να τα φάει από ένα σημείο και μετά γιατί στα αρχικά επεισόδια θέλει να πιάσει έξι από αυτά για να τελειώσει το ξόρκι που θα του επιτρέψει να φτιάξει χρυσάφι. Έτσι κάποιος μπορεί να δει το Δρακουμέλ σαν ενσάρκωση του καπιταλισμού που σκοπό έχει να καταστρέψει την ουτοπική κοινωνία των στρουμφ για το κέρδος. Την **Ψιψινέλ** μπορούμε να τη δούμε ως το προλεταριάτο -τον εξαρτώμενο εργάτη τον οποίο εκμεταλλεύεται το κεφάλαιο (Δρακουμέλ) ώστε να υλοποιήσει τα σχέδιά του. Και βέβαια υπάρχουν συγκεκριμένα επεισόδια που μπορεί να χρησιμοποιήσει κανείς ως επιχειρήματα. Το επεισόδιο με τα σοκολατένια νομίσματα είναι το πιο συχνά αναφερόμενο. Ο Δρακουμέλ και η μαμά του στέλνουν το σατανικό σπόρο στην αυ-

λί του Λικουόδη και φυτρώνει ένα δέντρο με σοκολατένια νομίσματα τα οποία δοκιμάζει ο Λικουόδης. Μετά αντί να τα μοιραστεί με τα άλλα στρουμφάκια (τι πιο φυσιολογικό στην κομμουνιστική κοινωνία) τα θεωρεί δικά του (ιδιοκτησία = καπιταλισμός) και τα πουλάει στα άλλα στρουμφάκια αντί απαραίτητων γι' αυτά εργαλεία (τα βάρη του Προκόπη, την τσάπα του κπουρού, τα εργαλεία του Ξεφτέρη). Χωρίς αυτά η στρουμφοκοινωνία καταρεί αφοῦ δεν μπορεί να παραχθεί τίποτα. Η κατάσταση σώζεται μετά από παρέμβαση του Παπαστρούμφ που εξηγεί στο Λικουόδη ότι για την κατάσταση φταίει η παράλογη ανάγκη του να συγκεντρώσει πλούτο.

Σε άλλο επεισόδιο η αυτόματη μηχανή παραγωγής φαγητού του **Ξεφτέρη** οδηγεί τα στρουμφάκια σε υπερκατανάλωση με αποτέλεσμα να εξαντληθούν οι φυσικοί πόροι (στρουμφόμουρα). Ακολουθεί πανικός και την κρίση αποτρέπει ο Παπαστρούμφ μετά από καταστροφή της μηχανής με ένα πενταετές πλάνο...εεε.. δηλαδή με μια αποθήκη με φαγητό. Πραξικόπημα στο χωριό γίνεται 2 φορές. Μία απο τον Σπρτούλη και μία απο τη **Στρουμφίτα** που θέλει να γίνει "Βασίλισσα για μια μέρα". Και τα δύο καταλήγουν σε μάχη που όμως σταματά ο Παπαστρούμφ βάζοντας τέλος σε ιδέες περί βασιλείας.

Η Στρουμφίτα τι ρόλο παίζει; Είναι πλήρως εξισωμένη στο Στουμφοχωριό, αν και είναι το αντίθετο φύλο και προφανώς τα Στρουμφάκια την μοιράζονται και αρκούνται με μία όπως και με τους φυσικούς πόρους, το φαγητό κτλ. Επίσης η Στρουμφίτα ήταν αρχικά δημιουργήμα του Δρακουμέλ και ήταν μελαχρινή και άσχημη. Τελικά έγινε ξανθιά και αντικείμενο πόθου.

Επίσης το παρακάτω γίνεται πιο εμφανές στο αγγλικό Version:

Όλα τα στρουμφάκια αναφέρονται το ένα στο άλλο κολλάνε απο πίσω το 'Smurf' π.χ Papa Smurf, Handy Smurf, Brainy Smurf, Farmer Smurf, Painter Smurf, κάτι σαν το 'Comrade Stalin' δηλαδή. Τέλος να σημειώσουμε ότι δεν υπάρχει οποιαδήποτε πίστη σε θρησκεία ή κάτι άλλο στο Στουμφοχωριό, συνεπώς ούτε Ιερατείο και ναοί, και "παπάς" Στρουμφ.

Επίσης:

Η πιο απλή δικαιολογία που προβάλλουν όσοι έχουν ενστάσεις

με την όλη μυθοπλασία έχει να κάνει με το γεγονός ότι τα στρουμφάκια ο (Βέλγος) Ρεγο τα ονόμασε αρχικά...στρουμφ! (Schtroumpf). Κατόπιν μεταφράστηκαν σε smurf (αν και η μετάφραση σε smurf έγινε σχεδόν αμέσως, αφού οι Φλαμανδοί του Βελγίου τα λένε smurfs, ο Ρεγο αρχικά είχε το όνομα στρουμφ στο μυαλό του).

Η Ψιψινέλ μπορεί να παραλληλιστεί (απλοϊκά) με το λούμπεν-προλεταριάτο). Εξαθλωμένη χωρίς φωνή (άρα χωρίς συνείδηση) όταν μιλάει, μιλάει μόνο στον εαυτό της και ο Δρακουμέλ την κάνει ό,τι θέλει, αφιόνοντάς την και νηστική για μέρες. Η λογική εδώ λείπει ότι τα στρουμφάκια θα έπρεπε να προσεγγίσουν το λούμπεν προλεταριάτο, χωρίς όμως κάτι τέτοιο να γίνεται.

Βέβαια η αντίδραση λείπει ότι τα στρουμφάκια αρέσκονται στη μαγεία και στις παγανιστικές τελετές (δες λατρεία και προσωποποίηση της Φύσης), κάτι που δεν υπάρχει στην κομμουνιστική ιδεολογία.

Τέλος, ενώ ο αγρότης στρουμφ είναι πολύ αγαπητός και συνεχώς οκάζει και οργώνει τη γη, ο Ξεφτέρης δεν έχει πολύ δημοσιότητα, αφού οι περισσότερες εφευρέσεις του καταλήγουν σε αποτυχία. Κάτι που αντιτίθεται με τη βιομηχανοποίηση που προωθήθηκε στην ΕΣΣΔ.

Και μια "περίεργη" σύμπτωση. Το 1989, τα στρουμφάκια έχασαν το συμβόλαιο που είχαν με την τηλεόραση και η προβολή τους αναβλήθηκε για μερικά χρόνια...

Θύματα πολέμου τα Στρουμφάκια- Η Unicef βομβάρδισε το χωριό τους

Η διεθνής οργάνωση έφτιαξε ένα τηλεοπτικό σποτ, διάρκειας 25 δευτερολέπτων, που απεικονίζει το ειρηνικό χωριό των Στρουμφ να βομβαρδίζεται από μαχητικά αεροπλάνα. Το σποτ ξεκινά με τη συνθησιμένη εικόνα των Στρουμφ να χορεύουν τραγουδώντας πασμένα χέρι-χέρι. Κι εκείνη τη στιγμή ξεκινά η φρίκη. Βομβαρδιστικά αεροσκάφη αρχίζουν να επιτίθενται με σφοδρότητα στο χωριουδάκι, αφιόνοντας πίσω τους συντρίμια και χάος. Κανένα Στρουμφάκι δεν καταφέρνει να γλιτώσει και οι τηλεθεατές βλέπουν συγκλονισμένοι το μαρό Στρουμφ τραυματισμένο να κλαίει γοερά. Γύρω του κείτονται αναισθητα τα υπόλοιπα Στρουμφάκια. Το τηλεοπτικό σποτ τελειώνει με τη φράση: "Μην αφιόνετε τον πόλε-

μο να επιπράζει τις ζωές των παιδιών".

Στο σημείο αυτό πρέπει να αναφερθεί ότι η διαφημιστική εταιρεία που ανέλαβε να... βομβαρδίσει τα Στρουμφάκια είχε συμπεριλάβει στην αρχική version πολύ σκληρές και ωμές εικόκες, οι οποίες απορρίφθηκαν από τη Unicef.

Η προβολή του σποτ, που μεταδόθηκε κατά τη διάρκεια των ειδήσεων, προκάλεσε ποικίλες αντιδράσεις, ενώ τα παιδιά που κατά λάθος είδαν το τηλεοπτικό μήνυμα, σοκαρίστηκαν. Ωστόσο, η Unicef διαβεβαίωσε ότι το σποτ δε θα προβάλλεται πριν τις 21:00.

Υ.Γ. Εδώ πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ότι η κριτική μας στο Σταλινισμό και στο μοντέλο της ΕΣΣΔ δεν έρχεται σε καμία περίπτωση σε σύγκρουση με τη συμπάθεια μας στον Παπαστρούμφ και στα στρουμφάκια. Άλλωστε δε θυμάμαι κανένα επεισόδιο όπου τα Στρουμφάκια να τοποθέτησαν πυρηνικές κεφαλές σε διπλανό χωριό για να εξοντώσουν τον Δρακουμέλ, όλο με βότανα και μαγικά φίλτρα προσπαθούσαν. Επίσης ρυθμίζουν και αποφασίζουν τα της κοινότητάς τους όλοι μαζί και όχι μόνος του ο Παπαστρούμφ. Τέλος, τα Στρουμφάκια ρυθμίζουν μόνο τα του χωριού τους και δεν υποδεικνύουν-επιβάλλουν σε διπλανά χωριά τι πρέπει να κάνουν .

Κουζου S.M.U.R.F.
Για την αναδημοσίευση από τον Στρουμφότυπο Κώστας Ζαχαριάδης AN.A.ΠΙΝΟΗ Βιολογικού

Έλα Χριστέ και Π and Save Our So

Όπως προκύπτει τόσο από τον τίτλο του κειμένου όσο και από τα εκατοντάδες χριστιανόφιλα τηλεοπτικά σποτάκια, από όλες τις γωνιές του κόσμου, που εμφανίζονται στα δεξιά ειδήσεων τις μέρες που αποτελούν ορόσημο για το χριστιανισμό(πάσχα, χριστούγεννα κλπ.), η θρησκεία και μάλιστα ο χριστιανισμός και κυρίως η ορθοδοξία, είναι οικουμενικά και φυσικά τα μηνύματά τους, εκτός από υπεραιώνια και υπέρβια, κατά τους πατέρες της εκκλησίας, είναι και παγκόσμια.

Γιατί όμως ο χριστιανισμός είναι μια οικουμενική θρησκεία, η οποία αγγίζει σε τόσο μεγάλο βαθμό τις καρδιές όλων των ανθρώπων; Η απάντηση είναι προφανής! Γιατί είμαστε όλοι παιδιά του ίδιου θεού, του ενός και μοναδικού και φυσικά, ως άνθρωποι, (και παιδιά του ίδιου μπαμπά επαναλαμβάνω), έχουμε όλοι τις ίδιες ανάγκες. Τι και αν πεινάς και δεν έχεις να φας εσύ και τα παιδιά σου; Αρκεί να είσαι καλός χριστιανός-όπως ο κύριος George Bush Junior (god bless him) που πάει και κάθε Κυριακή στην εκκλησία- και όλα θα φτιάξουν. Η αλλιώς «πίστευε και μη ερεύνα, αγαπτή εν χριστώ αδερφέ».

Στην πραγματικότητα, βέβαια, η θρησκεία, με την οποιαδήποτε μορφή της, έρχεται να ικανοποιήσει από την αρχαιότητα μία απόλυτα φυσιολογική και έμφυτη ανάγκη όλων των ανθρώπων, πλούσιων και φτωχών, καλών και κακών, μαύρων και λευκών, Ελλήνων και μεταναστών κ.ο.κ.(σύμφωνα με τον κώδικα ρατσιστικής αντίληψης της κομπλεξικής μας κοινωνίας). Ποιά είναι λοιπόν αυτή η ανάγκη; Μα φυσικά η μετρίαση της ανθρώπινης ανασφάλειας και αδυναμίας. Και αυτό, γιατί αν κοιτάξει κανείς στο παρελθόν και μελετήσει πολλές και διαφορετικές κοινωνίες, θα συνειδητοποιήσει πως η κάθε θρησκεία διαμορφώνονταν σύμφωνα με το εκάστοτε κοινωνικό γίνεσθαι. Κλασικό παράδειγμα αποτελεί το δωδεκάθεο, στο οποίο πίστευαν οι αρχαίοι ημών πρόγονοι και ειδωλολάτρες αρχαίοι Έλληνες. Δηλαδή, όταν κάτι δεν πήγαινε καλά, ξεφύτρωνε ξαφνικά ένας καλός θεοούλης, ιθαγότατος εξαιτίας της επιπόλαιότητας του καρπερού μπαμπά Δία, ο οποίος θεοούλης καλούνταν να λύσει το πρόβλημα μετά από λίγη αφοσίωση και προσευχή. Τι κι αν όλα τα καιρικά φαινόμενα στη θάλασσα έχουν περιοδικό χαρακτήρα; Ο Ποσειδώνας ήταν αυτός που καθόριζε τις διαθέσεις των νεράων.(Τσαντισμένος Ποσειδώνας=Ασχημος καιρός για ναύτες-Ήρεμος Ποσειδώνας=ήρεμη η θάλασσα). Εμ, αυτά σου κάνει η αμάθεια!

Συνεχίζοντας, θα λέγαμε γενικόλογα πως κατά κάποιον τρόπο η θρησκεία αποτελεί και καρπό της ανθρώπινης αμάθειας και ακριβώς πάνω σε αυτό το σημείο προκύπτουν και ποικίλες προ-

στριβές και διενέξεις ανάμεσα σε θρησκευτική και επιστημονική κοινότητα. Σκεφτείτε απλά τι θα πάθαινε ο Δίας, αν εβγαίνε τον 4ο π.Χ. αιώνα ένας επιστήμονας ο οποίος εξηγούσε με όρους σύγχρονης φυσικής το φαινόμενο του κεραυνού-ξαφνικά από πατέρας των θεών, κύριος του Κεραυνού και Βασιλιάς του Ολύμπου θα ήταν άνεργος και θα επαναπροσλαμβάνονταν στο επόμενο κενό της επιστήμης μέχρι να καλυφθεί και αυτό και πάλι από την αρχή (εργασία-επανεκπαίδευση-επαναπρόσληψη ή ανεργία ακόμα και για τους θεούς). Άντε να συγκεντρωθεί ο θεός! Εξάλλου, μην ξεχνάμε ότι ακόμα και ολόκληρος ο χριστιανισμός βασίζεται κυρίως σε ένα πράγμα. Στις 7 ημέρες της δημιουργίας του κόσμου. Πρέπει, λοιπόν, να αναλογιστεί κανείς τι θα συμβεί, αν η επιστημονική κοινότητα καταφέρει να εξηγήσει το μέχρι σήμερα ανεξήγητο της δημιουργίας του σύμπαντος. Γιατί φυσικά ξέρουμε ότι ο άνθρωπος προήλθε από τον πίθηκο-τόρα αν ο πίθηκος λεγόταν Αδάμ, Εύα ή Homo-κάτι, αυτό ποσώς μας ενδιαφέρει.

Από οποιαδήποτε κι αν προέρχεται βέβαια η χριστιανική θρησκεία, είναι σίγουρο ότι ασκούσε, ασκεί και θα ασκεί, για πόσο ακόμα βέβαια δεν ξέρουμε,σημαντικότερη επιρροή στην κοινωνία και μιλώντας για την Ελλάδα, θα μπορούσαμε να πούμε ότι σε μεγάλο βαθμό όχι απλά επηρεάζει αλλά διαμορφώνει την κοινωνική κατάσταση.Επιπροσθέτως, δεν πρέπει να αγνοούμε το γεγονός ότι πάντοτε στις περισσότερες σκοτεινές και βίαιες περιόδους της ιστορίας, η θρησκεία-οποιαδήποτε και να ήταν-διαδραμάτιζε καθοριστικότερο ρόλο στο γίνεσθαι, τόσο που αποτέλεσε σε ορισμένες περιπτώσεις-στις περισσότερες - ακόμα και αιτία πολέμου.Ας αναλογιστούμε το πόσες χιλιάδες ψυχές θυσιάστηκαν κατά την διάρκεια των σταυροφοριών για ένα σύμβολο που αποτελείται από 4 ορθές γωνίες και λέγεται τίμιος σταυρός. Ότι και να σημαίνει αυτό το σύμβολο για έναν λαό ή για κάποιους ανθρώπους ποτέ το αίμα που χύθηκε δεν διαγράφεται από τις θεόπνευστες αλήθειες οποιαδήποτε πατέρα της εκκλησίας. Μην αγνοηθεί βέβαια και το γεγονός ότι ακόμα και οι σύγχρονοι πόλεμοι ενάντια στην τρομοκρατία και τα πυρηνικά του Σαντάμ (που προσφάτως απαγχονίστηκε) έχουν ντυθεί με το περίβλημα της ειρηνικής χριστιανοσύνης που μάχεται λυσσαλέα ενάντια στο αιμοβόρο ισλάμ. Τώρα αν ένας χριστιανικός πύραυλος με την υπογραφή των Η.Π.Α. σκοτώσει και καμιά δεκαριά αθώα παιδάκια, τι να γίνει ,παράπλευρες απώλειες επικαλείται η αμερικανική κυβέρνηση και όλα καλά και με τις ευλογίες τους.

Και σε αυτό το σημείο προκύπτει και ακόμα ένα μείζονος σημασίας ζήτημα. Γιατί ο θεός που μας επιβάλλει η κοινωνία μέσα στην οποία λειτουργούμε είναι ο σωστός; Αφού υπάρχουν τόσοι άλλοι είτε εντελώς διαφορετικοί,ως προς την προέλευση τους τουλάχιστον, είτε demi διαφορετικοί, αφού προκύπτουν από κάποια μικροαίρεση...

Εν συνεχεία, αν θεωρήσει κάποιος την θρησκεία ως ένα σύ-

αναγιά υις

στημα αξιών, που αναμφισβήτητα είναι, το οποίο ανταποκρίνεται σε μία συγκεκριμένη κοινωνική κατάσταση, δεν θα ήταν δόκιμο να εκσυγχρονίζεται και να εξελίσσεται σύμφωνα με την κοινωνία και όχι να επιχειρεί να αποτελεσει τροχοπέδη για αυτήν; Είναι αδιαμφισβήτητο το γεγονός ότι όλες οι θρησκείες έχουν το εξής κοινό χαρακτηριστικό: **δεν δέχονται οποιοδήποτε στοιχείο αναθεώρησης, καθώς οι πιστοί τους θεωρούν ότι η αλήθεια-η μοναδική και πραγματικά- εκπορεύεται μόνο από τους οποιοσδήποτε προφήτες και πατέρες της κάθε θρησκείας.**

Μιλώντας για την συντήρηση που διαπερνά όλες τις δομές των θρησκειών και κινούμενοι και στα ελληνικά δεδομένα, η συζήτηση κατευθύνεται στην εκκλησία, η οποία δεν αποτελεί τίποτα παραπάνω από έναν τεράστιο και πολύ πλούσιο σύλλογο ομόθρησκων ατόμων που ονομάζονται «ποιμνίο» και καθοδηγούνται τυφλά από τους ιερείς, οι οποίοι καθοδηγούνται τυφλά από το ευαγγέλιο, που έχει γραφτεί από τους απόστολους που καθοδηγούνταν τυφλά από τον δάσκαλο τους Χριστό, που τον καθοδηγούσε τυφλά ο μπαμπάς του Θεός. Τέλος πάντων, το ποιμνίο καθοδηγείται τυφλά από τον Θεό. Ρόλος της εκκλησίας, λοιπόν, είναι η αναπαραγωγή του κατεστημένου και του συντηρητισμού και η προσαρμογή του ανθρώπινου γου σε μία φόρμουλα νάρκης και αδιαφορίας για το αύριο. Ένα αύριο που το

καθορίζει ο θεός ή απλά μιλώντας με όρους μεταφυσικούς και αρχαιοελληνικούς, η μοίρα ή το γραφτό.

Βέβαια η εκκλησία έχει δημιουργήσει έναν εξαιρετικά καλοδομημένο μηχανισμό προπαγάνδας με σκοπό την διατήρηση της επιρροής της στην κοινωνία. Μια προπαγάνδα που πραγματοποιείται σε όλα τα επίπεδα της δράσης ενός ατόμου μέσα σε μια κοινωνία. Από τα ΜΜΕ και τα ποικίλα ρεπορτάζ, μέχρι τις μαθητικές τάξεις με τους αγιασμούς και τις εκκλησιαστικές εικόνες πάνω από τον πίνακα κ.ο.κ.

Βέβαια αυτό το κείμενο δεν θέλει να θίξει καμία ανθρώπινη προσωπικότητα για αυτό που έχει επιλέξει ή κάποιος άλλος έχει επιλέξει για αυτήν να είναι, απλά θέτει έναν προβληματισμό για να αναλογιστούμε τις ευθύνες μας για αυτό που πραγματικά είμαστε. Η θρησκεία μπορεί να είναι και εξαιρετικά επικίνδυνη όπως και ο,τιδήποτε ακολουθείς πιστά και τυφλά.

Και δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι για να πιστέψουμε σε κάτι, πρέπει να αποδείξουμε ότι υπάρχει και κάποιες συμπτώσεις που από μερικούς ονομάστηκαν θαύματα δεν αποτελούν απόδειξη για το ότι υπάρχει Θεός.

ΚΑΛΗ ΤΥΧΗ ΚΑΙ Ο ΘΕΟΣ ΜΑΖΙ ΣΑΣ.

Θανάσης Ζαχαριάδης
ΔΙΚΤΥΟ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗΣ

Ούτε Σαντάμ... ούτε θείος Σαμ

Το δρόμο της αγχόνης πήρε ο πρώην πρόεδρος του Ιράκ Σαντάμ Χουσεΐν, ο οποίος εκτελέστηκε το ξημέρωμα του Σαββάτου 30 Δεκεμβρίου. Υπενθυμίζεται ότι είχε συλληφθεί μετά την εισβολή των αμερικανικών και βρετανικών στρατευμάτων, ενώ καταδικάστηκε μετά από μια δίκη παρωδία, από ένα κατοχικής έμπνευσης δικαστήριο, για εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας. Μια κίνηση που είναι βέβαιο πως δεν αποσκοπεί σε εξεύρεση λύσης, δεν βοηθάει στην έξοδο από την Ιρακινή κρίση, ενώ θα αυξήσει τις εμφύλιες συγκρούσεις στο εσωτερικό της χώρας.

Ο Σαντάμ Χουσεΐν γεννήθηκε στο Τικρίτ – πόλη βόρεια της Βαγδάτης – το 1937. Στα 20 του χρόνια έγινε μέλος του αραβικού εθνικосоσιαλιστικού κόμματος Μπάαθ. Ένα χρόνο μετά, το 1958, συμμετείχε στην απόπειρα δολοφονίας του ιρακινού πρωθυπουργού Άμπνελ Καρίμ Κουαζέμ. Η αποτυχία της επιχείρησης τον ανάγκασε σε φυγή, αρχικά στην Συρία και έπειτα στην Αίγυπτο. Εκεί σπουδάζει στην Νομική μέχρι το 1963 όπου και διακόπτει τις σπουδές του για να επιστρέψει στο Ιράκ, μιας και το Μπάαθ ανέρχεται στην εξουσία. Μετά από λίγο όμως, ο Άμπνελ Καρίμ Κασίμ, ανατρέπει το Μπάαθ και συλλαμβάνει την ηγεσία του. Παραμένει φυλακισμένος τρία χρόνια μέχρι που δραπετεύει, αναλαμβάνει τα νιάτα του κόμματος – που βρίσκεται στη παρανομία – και συμμετέχει σε νέο πραξικόπημα το 1968 που δίνει και πάλι την εξουσία στο Μπάαθ. Το 1979 ανέλαβε πρόεδρος της χώρας, συγκεντρώνοντας πάνω του εκτός από την εξουσία, μια σειρά από αξιώματα, ενώ παράλληλα γεμίζει κάθε γωνιά της πόλης με πορτρέτα του.

Έχοντας την πλήρη εξουσία στο Ιράκ από το 1979, θα κυβερνήσει επιβάλλοντας τον τρόμο. Εκτελέσεις χωρίς δίκη, βασανιστήρια και εκτοπισμοί πληθυσμών. Δείχνει το αδιάστακτο προσώπο του σε κάθε θρησκευτική, πολιτική ή εθνική μειονότητα. Σύμφωνα με διάφορες πηγές, υπολογίζονται σε 300 χιλιάδες οι νεκροί Ιρακινοί (Κούρδοι, σιίτες, Ιρακινοί κομμουνιστές). Δεν περιορίστηκε όμως μόνο στα μαρτύρια των Ιρακινών. Ένα χρόνο αφού ανέλαβε την εξουσία επιτέθηκε στο Ιράν, ένας πόλεμος ο οποίος διήρκεσε 8 χρόνια, ο πιο αιματηρός πόλεμος που έχει γίνει στη Μέση Ανατολή. Η αγριότητα και η καταστολή χαρακτηρίζει αυτόν τον πόλεμο. Ο Σαντάμ εμφανίζεται αδιάστακτος και φτάνει στο σημείο να χρησιμοποιεί χημικά όπλα εναντίον πολιτών του. Το 1990 επιτίθεται ξανά, αυτή τη φορά στο Κουβέϊτ, ανακρουσοντάς το 19η επαρχία του Ιράκ. Το 1991 ξεκινάει η επιχείρηση 'Καταιγίδα της Ερήμου' των συμμαχικών δυνάμεων για απελευθέρωση του Κουβέϊτ. Η ταπεινωτική ήττα σε συνδιασμό με το εμπάργκο σε βάρος της Βαγδάτης (μεταφράζεται σε φοβερή οικονομική καταστροφή) αποτελούν ισχυρά πλήγματα προς το πρόσωπο του Σαντάμ Χουσεΐν. Κατάφερνει όμως να παραμείνει στην εξουσία για 11 επιπλέον χρόνια.

Μετά την τρομοκρατική επίθεση της 11 Σεπτεμβρίου του 2001 τα διάφορα σενάρια θέλουν τον Σαντάμ να εμπλέκεται στην επί-

θεση. Έτσι ξεκινάει μια συζήτηση στο διεθνές προσκήνιο για το αν έχει στην κατοχή του ο Σαντάμ χημικά όπλα - μαζικές καταστροφές. Στις 8 Νοεμβρίου εκδίδεται από το Συμβούλιο Ασφαλείας το ψήφισμα 1441 που ζητούσε από το Ιράκ να επιτρέψει την εκ νέου επιθεώρηση του οπλοστασίου του. Το Ιράκ το αποδέχεται κάτω από τις πιέσεις αραβικών κρατών. Στις 5 Φεβρουαρίου 2002, οι ΗΠΑ καταθέτουν στο Σ.Α. του ΟΗΕ 'αποδείξεις' – οι οποίες έπειτα αποδείχτηκαν αναληθείς – για ύπαρξη των όπλων αυτών. Στις 17 Μαρτίου, έπειτα από μια σειρά από διαφωνίες στο Σ.Α. (ο Ζακ Σιράκ απείλησε με βέτο) τα Αμερικανό-Βρετανικά στρατεύματα εισβάλλουν στο Ιράκ. Τεράστιο αντιπολεμικό κίνημα ξεσπάει σε όλο τον κόσμο. Διαδηλώσεις σε όλες τις μεγάλες πρωτεύουσες. Στις 14 Δεκεμβρίου συλλαμβάνεται ο Σαντάμ Χουσεΐν κυνηγημένος και κρυμμένος στη γεννητριά του.

Το παρελθόν όμως δεν ξεγράφει. Οι Αμερικάνοι για άλλη μια φορά και θέλοντας να έχουν τον έλεγχο της περιοχής της Μέσης Ανατολής (υπεράσπιση Ισραήλ, έλεγχος πετρελαίου) στήριξαν το καθεστώς του Σαντάμ υλικά, αλλά και δείχνοντας πλήρη ανοχή στις βιαιοπραγίες όλων αυτών των χρόνων. Το επαναστατημένο Ιράν ήταν πρόβλημα στα σχέδια των Αμερικανών και το Ιράκ μπορούσε πολύ επιτυχημένα να διατηρήσει τη 'σταθερότητα' στη περιοχή. Και γράφω 'σταθερότητα' μιας και αυτή μεταφράζεται με έναν πόλεμο ο οποίος δεν θα πρέπει να έχει νικητές και ηττημένους παρά μόνο νικητή την εξάντληση και των δύο χωρών. Το 1990 η αμερικανική πολιτική απέναντι στο Ιράκ άλλαξε απότομα. Από σύμμαχος, μετατράπηκε αυτομάτως, σε εχθρό. 'Χίτλερ' τον αποκάλεσε ο πρόεδρος Μπους ο πρεσβύτερος θέτωντας ως στόχο της αμερικανικής πολιτικής την αποκαθνήωσή του. Στην πραγματικότητα μετά τη πτώση της Σοβιετικής Ένωσης ο Σαντάμ έπαψε να εξυπηρετεί τα συμφέροντα της Αμερικής. Αυτονομήθηκε, ενώ η μοναδική υπερδύναμη πλέον, αποφάσισε να εκμεταλλευτεί τη συγκυρία. Η περίφημη 'ώρα μηδέν' είχε φτάσει για τους πολιτικούς σχεδιαστές της Ουάσιγκτον. Η επιδίωξη της εδραίωσης της εξωτερικής πολιτικής της συνεπάγεται την 'διεύρυνση της ελεύθερης κοινότητας των δημοκρατιών της αγοράς' με κάθε τρόπο.

Η κατάληψη του Κουβέϊτ από το Ιράκ αποτέλεσε την αφορμή για άμεση επέμβαση των ΗΠΑ και εγκαθίδρυση στρατιωτικής δύναμης στο Κουβέϊτ και τη Σαουδική Αραβία. Από εκεί και πέρα ξεκινάει ένα δεκαετές εμπάργκο το οποίο είχε δραματικές συνέπειες για την Ιρακινή οικονομία (αν σκε-

φτεί κανείς ότι η χώρα κάλυπτε το 70% των αναγκών της σε τρόφιμα με εισαγωγές και το σύνολο των φαρμάκων). Παράλληλα με την παρουσία του αμερικανικού στρατού και στόλου, η πολιτική 'των ζωνών μη πτώσης' που είχαν επιβληθεί στο καθεστώς του Σαντάμ για την προστασία των κεντρικών και ορεινών πληθυσμών μετατράπηκε σε ανοικτούς διαδρόμους για τα αμερικανικά βομβαρδιστικά. Είχαμε βομβαρδισμούς για περισσότερα από δέκα χρόνια, κατά μέσο όρο, κάθε τρεις ημέρες. Αυτά τα δύο οδήγησαν τη χώρα σε τραγική κατάσταση. Κατέστησαν το Ιράκ αδύναμη στρατιωτικά και ηθικά χώρα.

Η αμερικανική στρατιωτική μηχανή, και η εξωτερική πολιτική των ΗΠΑ αποτελούν ένα από τα πιο σημαντικά προβλήματα της περιοχής. Η σκηνή της εκτέλεσης, που μεταδόθηκε σε όλα τα ΜΜΕ ανά τον κόσμο,

θέλει να περάσει το σαφές μήνυμα ότι την ίδια τύχη θα έχει όποιος τολμήσει να αντισταθεί στην κυριαρχία των ΗΠΑ. Η στοχοθεσία είναι ακριβής. Οι εμφύλιες συγκρούσεις στο εσωτερικό της χώρας με σκοπό να αποδυναμώσουν το ιδιόμορφο κίνημα αντίστασης που έχει αναπτυχθεί τα τελευταία χρόνια στο Ιράκ και τον αποπροσανατολισμό των ανταρτών - μαχητών ενάντια στον στρατό κατοχής. Η Αμερική, μια χώρα η οποία δεν έχει καταργήσει την θανατική ποινή, έχει δεχτεί δεκάδες κυρώσεις για βασανιστήρια, έχει δημιουργήσει το Γκουαντανάμο, δεν έχει υπογράψει τη συνθήκη απαγόρευσης των χημικών-βιολογικών όπλων, έχει στήσει διεθνές δίκτυο απαγωγών, δεν δύναται να αυτοαποκαλείται παγκόσμια δικαστής. Ο λαός του Ιράκ είναι ο μόνος που πρέπει να μπορεί να αποφασίζει για τη τύχη του. Η άμεση αποχώρηση των Αμερικανικών στρατευμάτων και η εξεύρεση λύσης μέσω των διαδικασιών του ΟΗΕ είναι μονόδρομος. Ούτε Σαντάμ... ούτε θείος Σαμ λοιπόν!

Μερκουράκης Κώστας
2πρ Μαθηματικού

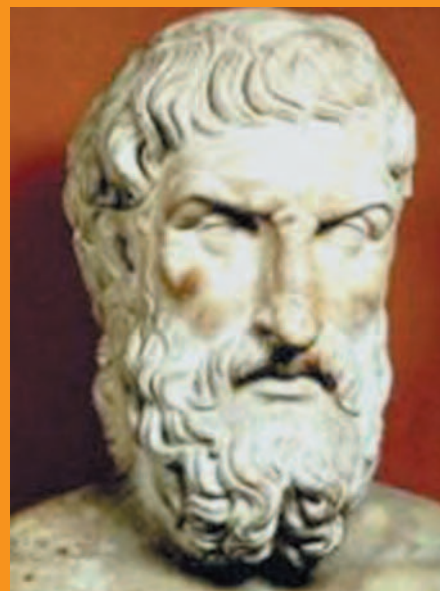
ΖΟΥΜ

ΣΤΟΝ ΕΠΙΚΟΥΡΟ

ΣΙΓΟΥΡΑ Ο ΠΙΟ ΠΑΡΕΞΗΓΗΜΕΝΟΣ

ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ, ΑΡΑΓΕ

ΠΙΟ ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΑΠΟ ΠΟΤΕ;

Ο Επίκουρος γεννήθηκε στη Σάμο στις 4 Φεβρουαρίου του 341 και πέθανε το 270 προ χρονολογίας Βας. Δευτερότοκος γιος - σε τέσσερα αδέρφια - της Χαιρεστράτης και του Νεοκλή, κατόρθωσε ν' αφήσει στις κατοπινές γενιές ένα παντοτινό μήνυμα αισιοδοξίας. Τον τιμούσαν σαν Σοφό που είχε την απάντηση σε κάθε σημαντικό ζήτημα της ζωής. Αυτό που προσέληκε τους οπαδούς του ήταν η προοπτική της προσωπικής ευτυχίας, που για την επίτευξή της ο Επίκουρος προσέφερε ξεκάθαρες φιλοσοφικές συμβουλές.

Το βασικό εμπόδιο στην ευτυχία, λέει ο Επίκουρος, είναι η ανησυχία. Δεν μπορείς να ευτυχίσεις σ' αυτή τη ζωή αν ανησυχείς για την επόμενη. Όμως η ευτυχία έγκειται στις τέσσερις βασικές αλήθειες του επικουρισμού, στη λεγόμενη τετραφάρμακο: «Μη φοβάσαι το θεό, Μη σε στενοχωρεί ο θάνατος, το καλό εύκολα μπορείς να το κερδίσεις, το φοβερό εύκολα μπορείς να το αντέξεις».

«Το καλό εύκολα μπορείς να το κερδίσεις». Χρειαζόμαστε τροφή, νερό, προστασία από τα στοιχεία της φύσης και ασφάλεια από τα εχθρικά ζώα και ανθρώπους. Όλα τούτα είναι διαθέσιμα και μπορείς να τ' αποκτήσεις με μικρή προσπάθεια ή λίγα χρήματα. Η πολυτέλεια δεν είναι κακό πράγμα από μόνη της, όμως ακόμα και η παραμικρή εξάρτηση από αυτή είναι επιβλαβής για την ευτυχία, όπως επιβλαβής είναι κάθε επιθυμία για Μη αναγκαία πράγματα.

«Το φοβερό εύκολα μπορείς να το αντέξεις». Χωρίς αμφιβολία ο πόνος και η αρρώστια είναι δυσάρεστα, αλλά η έντονη ταλαιπωρία που να διαρκεί πολύ δεν είναι κάτι το συννησιμένο. Μάθε τα όρια των αναγκών σου, αναγνώρισε τα όρια των δεινών που είναι πιθανό να υποφέρει το σώμα σου και απόλαυσε τη σιγουριά ότι η ζωή σου θα ναι εξαιρετικά ηδονική αν δε τη δηλητηριάζεις με άγχος και επιθυμίες. Ας σημειωθεί εδώ ότι ο Επίκουρος πέθανε ύστερα από βασανιστικούς πόνους 2 εβδομάδων από πέτρα στα νεφρά που του προκάλεσε επίσχεση ούρων. Ισχυρίστηκε όμως ότι ο θάνατος τον εύρισκε ευδιάθετο, επειδή τις ώρες εκείνες διατηρούσε στο νου ζωντανή τη μνήμη των φίλων του, των ευχάριστων στιγμών και συζητήσεων που είχαν κάνει μαζί.

«Μη σε στενοχωρεί ο θάνατος». «Ένα τίποτα είναι για Βας ο θάνατος», λέει ο Επίκουρος, «γιατί όταν υπάρχουμε εμείς ο θάνατος είναι απών και όταν ο θάνατος είναι παρών, δεν υπάρχουμε εμείς». Άλλωστε είναι μεγάλο μπέρδεμα το να στενοχωριέσαι για τη θνησιμότητα σου κι είναι ακαριστία ν' αγανακτείς με τους περιορισμούς της ζωής σαν άπληστος συνδαιτυμόνας που έχει την απαίτηση να του σερβίρουν πιάτα επ' αόριστον και αρνείται να σηκωθεί από το τραπέζι.

«Μη φοβάσαι το θεό». Οι θεοί είναι μακάριοι και αθάνατοι όπως υποδηλώνεται από την ίδια την έννοια του «θεού». Όμως σύμφωνα με τον Επίκουρο, οι θεοί δεν ενδιαφέρονται πολύ για τις ανθρώπινες ενέργειες και δεν ασχολούνται με το να ευνοήσουν τους πιστούς και να τιμωρήσουν τους εχθρούς τους.

Το 306, ο Επίκουρος αγοράζει ένα σπίτι με κήπο για να στεγάσει τους φίλους του. Η σχολή έτσι έμεινε γνωστή με το

όνομα Κήπος, μιας και οι συνεδρίες γινόταν έξω στην αυλή. Η κυριότερη δουλειά όμως γινόταν μέσα στο σπίτι του Επικούρου: εκεί πραγματοποιούνταν η παραγωγή χειρόγραφων έργων και επιστολών που στέλνονταν στο ολοένα διευρυμένο κύκλο οπαδών σ' ολόκληρο τον ελληνιστικό κόσμο.

Το γεγονός ότι στον Κήπο υπήρχαν δούλοι και γυναίκες μέλη, στάθηκε αφορμή να διαδοθούν από εχθρικά πρόσωπα σκανδαλώδεις φήμες, ότι ο Κήπος ήταν τόπος ακατάπαυστων οργίων και γλεντιών. Οι φήμες αυτές προφανώς ενισχύθηκαν από τη θέση του Επικούρου, ότι η σωματική ηδονή είναι η πρωταρχική και βασική μορφή ηδονής. Όμως ο Επίκουρος πίστευε στο γάμο και στην οικογένεια για όποιον ήταν έτοιμος για κάτι τέτοιο. Ταυτόχρονα, αποδοκίμαζε το σεξουαλικό έρωτα διότι όπως υποστήριζε, παγιδεύει τον εραστή σ' ένα κουβάρι περιττών αναγκών. Θεωρούσε το σεξ ως μη αναγκαία ηδονή που ποτέ δεν προσέφερε πραγματικό όφελος σε κανέναν... «και να' μαστε ευχαριστημένοι αν δε μας βλάψει κιόλας!»

Μαρία Κοντοπίδη
Μαθηματικό

«Η σοφία δεν έχει προχωρήσει ούτε ένα βήμα μετά τον Επίκουρο, και συχνά βρίσκεται χιλιάδες βήματα πίσω του».

Φρειδερίκος Νίτσε

Zinedine Zidane

Η πορεία ενός γίγαντα του σύγχρονου παγκοσμίου ποδοσφαίρου

Το 1972 γεννήθηκε ο Zinedine Zidane στη Μασσαλία. Όντας γιος μεταναστών από την αλγερία ήταν πάμπτωχος και άρχισε τα πρώτα του ποδοσφαιρικά του βήματα στην πλατεία Tartane, της γειτονιάς Castellane της Μασσαλίας. Μόλις σε ηλικία 14 ετών τον εντοπίζει η ομάδα των Καννών, η οποία τον ζητάει ευθύς αμέσως.

Λόγω των μεγάλων οικονομικών δυσχερειών που αντιμετώπιζε η οικογένειά του ο Ζιζού δέχεται να μετακομίσει στις Κάννες. Τα Πρώτα χρήματα που αποκτάει τα στέλνει άμεσα στην οικογένεια του. Στις Κάννες τα πρώτα τρία χρόνια (που ήταν στο εφηβικό) συνεργάζεται με τον Jean Varraud, η συμβολή του οποίου στη μετέπειτα καριέρα του θα ήταν καθοριστική. "Ήταν ένας σημαντικός παράγοντας στην καριέρα μου. Μπορεί να μην μιλάμε πολύ γι' αυτόν σίμερα, αλλά είναι άξιος μεγάλης τιμής από εμένα, πολύ περισσότερο από άλλους ανθρώπους που έχω συνεργαστεί μέχρι τώρα. αν δε με είχε επλέξει δεν ξέρω αν θα ήμουν σε αυτό το -ποδοσφαιρικό- επίπεδο τώρα. Τέτοιους ανθρώπους δεν πρέπει να ξεχνάμε να τους ευχαριστούμε" δηλώνει ο ίδιος ο Ζιζού. Το '89 ο Zidane κάνει το ντεμπούτο του στο Championnat απέναντι στη Nantes του Desailly και του Deschamps. Στις 8 Φλεβάρη του επόμενου έτους πετυχαίνει το παρθενικό του γκολ σε βάρος της ίδιας ομάδας. Το '92 ο προπονητής της Marseille θέλει να τον αποκτήσει, όμως κάποιος στο περιβάλλον του τον προτρέπει να μην ασχοληθεί μαζί του. Έτσι, ο Zidane καταλήγει στη Bordeaux, όπου έμεινε μέχρι το '96. Τον

τελευταίο χρόνο, η Bordeaux δεν πηγαίνει καλά στο Championnat, αλλά πηγαίνει φοβερά στο UEFA. Ο Zidane ξεδιπλώνει όλο του το ταλέντο στον τελικό με τη Milan (όπου οι Ιταλοί κέρδισαν 2-0). Η Juventus δεν χάνει την ευκαιρία και τον αποκτάει αμέσως. Εκείνη τη χρονιά η Juve είχε κατακτησει το Ch. League. Ο Ζιζού γιούτκε ένα σούπερ Καπ Ευρώπης το φθινόπωρο του '96 και 2 πρωταθλήματα με την Juventus το '97 και το '98. Όμως είχε 2 χαμένους τελικούς Ch. League τις ίδιες χρονιές απέναντι σε Dortmund και Real. Στο Μουντιάλ του '98, όμως χαρίζει το κύπελλο στη Γαλλία με 2 γκολ στον τελικό και ανακηρύσσεται παίκτης της χρονιάς. Το 2000 οδηγεί τη Γαλλία στην κορυφή της Ευρώπης. Ανακηρύσσεται εκ νέου καλύτερος παίκτης του κόσμου!!! Τον επόμενο χρόνο μετακομίζει στη Ρεάλ Μαδρίτης εναντί 500 εκ. φράγκων!!!! Η πιο ακριβοπληρωμένη μεταγραφή στα χρονικά! Αμέσως κατακτά το Ch. League, σκοράροντας στον τελικό. Την επόμενη χρονιά κατακτά και το ισπανικό πρωτάθλημα, μετά και το σούπερ Καπ Ισπανίας! Χώρα τα διπλωματικά του '96 και του '02!!!! Όπως καταλαβαίνουμε εκτός από μάγο της μπάλας προκειται και για συλλέκτη τίτλων!

Μοναδικό του ελλωτωμα είναι τα νεύρα

του. Χαρακτηριστική περίπτωση είναι η κουτουλιά που έδωσε στο Materazzi (μετά το εκπληκτικό σε εκτέλεση πέναλτυ που έβαλε) στον τελικό του πρόσφατου Μουντιάλ. Φυσικά αντίκρουσε την κόκκινη κάρτα και η Γαλλία έχασε το τρόπαιο. Μόνος του είχε οδηγήσει τη Γαλλία -για ακόμη μία φορά- ο Ζιζού στον τελικό, αλλά αυτήν τη φορά της στέρησε το τρόπαιο, αντί να της το δώσει.

Επίσης, όλην την ώρα τον έβριζαν στο γήπεδο οι Ιταλοί, γι' αυτό ξέσπασε πάνω στο Materazzi (Χωρίς αυτο να αποτελεί δικαιολογία για την κουτουλιά). Πάντως οι Γάλλοι τον συγχώρεσαν (λογικό είναι, ένα Παγκόσμιο και ένα ευρωπαϊκό τους έχει χαρίσει...) και του επεφύλαξαν θερμότητα υποδοχής... Η αναγνωρισμότητά του είναι τεράστια παγκοσμίως, έχει ανακηρυχθεί καλύτερος ευρωπαίος παίκτης τα τελευταία 50 χρόνια από τη FIFA!!! Αν και ήταν αναπόφευκτο, λυπούμαστε που ένας τόσο σπουδαίος παίκτης κρέμασε τα παπούτσια του. Όλοι θα έχουν να θυμούνται τις στιγμές μεγαίας που μας προσέφερε και όχι τόσο πολύ τις στιγμές που έχανε τον έλεγχο.

Νέστορας Νεστορίδης
2πρ Μαθηματικού

Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΠΟΡΕΙ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΚΑΙΡΗ ΚΑΙ ΕΦΙΚΤΗ

Αυτό το φωτογραφικό αφιέρωμα έχει αφορμή την εκλογική νίκη του συνασπισμού της αριστεράς στη Βενεζουέλα. Στη λατινική αμερική, σήμερα, σε ένα ολόκληρο δίκτυο χωρών διαμορφώνεται ένα ισχυρό μπλοκ αντίστασης στη νεοφιλελεύθερη λαίλαπα των Η.Π.Α. Η αριστερά εκεί κατορθώνει και κερδίζει εκλογές, ξανά και ξανά. Ατμομηχανή του κινήματος, η Βενεζουέλα. Να, λοιπόν, τα αποτελέσματα των εκλογών απο το '98 έως σήμερα. Προφανώς δεν συμπεριλαμβάνονται οι τοπικές εκλογές και τα δημοψηφίσματα.

6/12/98

Προεδρικές Εκλογές: **56,20%**

30/7/00

Εκ νέου Προεδρικές Εκλογές: **59,76%**

15/8/04

Δημοψήφισμα για το εάν οι πολίτες θέλουν ή όχι την αποπομπή του Προέδρου, υπέρ του Τσάβεζ ψήφισε το **59,1%**

3/12/06

Προεδρικές Εκλογές: **61,62%**

Με ιδεολογικές καταβολές από τον Τσε Γκεβάρα μεχρι τον Σαλβαντόρ Αλιέντε η Λατινική Αμερική εμπνέει οράματα και αλλάζει συνειδήσεις.

Α ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ ΚΑΙ ΥΠΑΡΚΤΗ

Η ΑΥΓΗ

Ετος 16μονος 1972
B' περιόδος + Αρ. 4033 και 9139

Μαχαίρι
στις μεταγραφές

**Η καθημερινή
πρωινή σας
ενημέρωση**

ΚΑΙ ΜΑΖΙ

αναγνώσεις **ΕΙΣΘΕΜΑΤΑ**
δαιμόνων ΤΗΣ ΟΙΚΟΛΟΓΙΑΣ **ΠΑΙΔΕΙΑ**
ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Η ΕΠΟΧΗ

Εφημερίδα «Η ΕΠΟΧΗ»
για την Κομμουνιστική Ανανέωση για το Σοσιαλισμό

ΚΟΚΚΙΝΟ

για την ανασύνθεση της αριστεράς και το σοσιαλισμό

Πλανήτης Γη

το μέλλον είναι κάτι παραπάνω από αβέβαιο

Πλανήτης Γη: Θάλαμος αερίων

Η ατμόσφαιρα της Γης διατηρεί τον πλανήτη θερμό. Το διοξείδιο του άνθρακα (CO₂) που βρίσκεται στην ατμόσφαιρα έχει την ιδιότητα να παγιδεύει την υπέρυθρη ακτινοβολία του ήλιου και να την επανεκπέμπει προς την ατμόσφαιρα και τη Γη, αυξάνοντας τη συνολική θερμοκρασία του πλανήτη. Τον ίδιο ρόλο παίζουν και άλλα αέρια του θερμοκηπίου, που είτε βρίσκονται σε μικρές ποσότητες στη φυσιολογική σύσταση της ατμόσφαιρας, όπως το μεθάνιο, οι υδρατμοί, τα οξείδια του αζώτου και οι χλωροφθοράνθρακες, είτε συσσωρεύονται στην ατμόσφαιρα από βιομηχανικές και άλλες ανθρώπινες δραστηριότητες. Η αύξηση των συγκεντρώσεων των αερίων του θερμοκηπίου, που παρατηρείται τις τελευταίες δεκαετίες προκαλεί την αύξηση της θερμοκρασίας του πλανήτη μας, οδηγώντας σε αλλαγές στις κλιματικές συνθήκες με ανυπολόγιστες συνέπειες.

Ηδη η παγκόσμια θερμοκρασία έχει αυξηθεί κατά μισό βαθμό Κελσίου και η πιθανότητα η αύξηση να αγγίξει τους τρεις βαθμούς στα επόμενα 50 χρόνια είναι 75%, αν δεν προβούμε σε άμεσες ενέργειες. Σύμφωνα με την περιβόητη έκθεση Στερν, που συντάχθηκε υπό τη διεύθυνση του σερ Νίκολας Στερν, πρώην επικεφαλής των οικονομολόγων της Παγκόσμιας Τράπεζας, παρουσιάζονται οι επιπτώσεις στο περιβάλλον αλλά και την οικονομία που θα προκληθούν αν δε ληφθεί άμεση δράση (το διαπιστώνουν ακόμα και οι νεοφιλελεύθεροι).

Στην έκθεσή του ο Stern μιλώντας στη μοναδική γλώσσα που καταλαβαίνουν οι παγκόσμιοι ηγέτες, προειδοποιούσε πως η κλιματική αλλαγή εκτός από τις υπόλοιπες επιπτώσεις της, θα οδηγήσει τον πλανήτη σε χρεοκοπία, πλήττοντας πρώτα τις οικονομίες των λεγόμενων αναπτυσσόμενων χωρών. Σύμφωνα με την έκθεση για την άμεση αντιμετώπιση του προβλήματος θα πρέπει να διατεθεί το 1% του

Παγκόσμιου Ακαθάριστου Προϊόντος, διαφορετικά το κόστος μπορεί να είναι πενταπλάσιο έως εικοσάπλάσιο του ποσού αυτού αργότερα. Η δημοσίευση της έκθεσης του Stern συνέπεσε χρονικά με εκείνη τριών άλλων σημαντικών μελετών, οι οποίες τεκμηριώναν το μέγεθος και τις επιπτώσεις των περιβαλλοντικών προβλημάτων.

Μερικές από αυτές είναι οι παρακάτω:

- Το λιώσιμο των πάγων θα αυξήσει τους κινδύνους πλημμύρας
- Η υπερχειλίση των θαλασσών θα εξαναγκάσει 200 εκατ. ανθρώπους να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους
- Έως και 40% των ειδών του ζωικού βασιλείου θα απειληθούν με εξαφάνιση
- Θα σημειώνονται όλο και περισσότερα ακραία καιρικά φαινόμενα
- Αν η θερμοκρασία αυξηθεί έως και 5 βαθμούς Κελσίου θα χαθεί έως και το 10% της παγκόσμιας παραγωγής

Ρίο -Κιότο-Γιοκάνεσμπουργκ-Ναϊρόμπι

Στις 11 του περασμένου Νοέμβρη ολοκληρώθηκαν οι εργασίες της 12ης Διεθνούς Συνδιάσκεψης για την αντιμετώπιση της κλιματικής αλλαγής υπό την αιγίδα του Ο.Η.Ε. Η συνδιάσκεψη έλαβε χώρα στο Ναϊρόμπι της Κένυας και σ' αυτήν παρευρέθηκαν κυβερνητικοί εκπρόσωποι από τις 165 χώρες που είχαν επικυρώσει το πρωτόκολλο του Κιότο και τις 24 που απλά το είχαν υπογράψει χωρίς να προχωρήσουν σε επικύρωσή του, στις οποίες συμπεριλαμβάνονται οι Η.Π.Α. Περιττό να αναφέρουμε ότι η Ελλάδα στο συνέδριο έλαμψε δια της απουσίας της, ενώ τα εγχώρια Μ.Μ.Ε. «πέρασαν το θέμα στα ψιλά» και δεν του έδωσαν ιδιαίτερη προσοχή.

Για την ιστορία να πούμε ότι το Πρωτόκολλο του Κιότο (1997) ήταν ένα σημαντικό νομικό εργαλείο το οποίο προέκυψε από τη Σύμβαση-Πλαίσιο για τις Κλιματικές Αλλαγές που είχε υπογραφεί στη Διάσκεψη του Ρίο τον Ιούνιο του 1992, από το σύνολο σχεδόν των κρατών που πήραν μέρος σ' αυτήν συμπεριλαμβανομένης και της Ελλάδας. Στην ουσία δέσμευε νομικά τις βιομηχανικά αναπτυγμένες χώρες να μειώσουν τις εκπομπές έξι αερίων του θερμοκηπίου την περίοδο 2008-2012 σε ποσοστό 5,2% σε σχέση με τα επίπεδα του 1990. Έτσι θα εξασφαλιζόταν ο κύριος στόχος της Σύμβασης, δηλαδή η σταθερο-

ποίηση των συγκεντρώσεων των αερίων του θερμοκηπίου στην ατμόσφαιρα σε επίπεδα τέτοια ώστε να προληφθούν επικίνδυνες επιπτώσεις στο κλίμα από τις ανθρώπινες δραστηριότητες

Στο συνέδριο του Ναϊρόμπι αναμενόταν να συζητηθεί το μέλλον του Πρωτοκόλλου του Κιότο μετά το 2012, δηλαδή να οριστεί μια ξεκάθαρη διαδικασία κι ένα νέο χρονοδιάγραμμα για τη θεσμοθέτηση νέων στόχων για σημαντικότερες μειώσεις στις εκπομπές των αερίων του θερμοκηπίου από τις μέχρι τώρα προβλεπόμενες. Σε δεύτερο στάδιο, θα συζητιόταν το πολύ σημαντικό θέμα της δημιουργίας 'Ταμείου προσαρμογής στις κλιματικές αλλαγές' που στόχο του είχε την παροχή βοήθειας στις λεγόμενες αναπτυσσόμενες χώρες ώστε να αντιμετωπίσουν τις επιπτώσεις που θα υποστούν στο άμεσο μέλλον, αλλά και ήδη υφίστανται οι οικονομίες τους από τις κλιματικές αλλαγές.

Σύμφωνα με την Γραμματεία για τις Κλιματικές Αλλαγές του Ο.Η.Ε. η Ελλάδα αύξησε τις εκπομπές των αερίων του θερμοκηπίου από το 1990 έως το 2004 κατά 26,6% και βρίσκεται στην πέμπτη θέση της σχετικής λίστας. Κι όμως η ελληνική κυβέρνηση ετοιμάζεται να απαλλάξει τη ΔΕΗ από τον ειδικό φόρο κατανάλωσης για το λιγνίτη (1,5€ ανά τόνο), ο οποίος επιβαρύνει την ατμόσφαιρα με 43.040.838 τόνους CO₂ ετησίως. Όσο για την εγκατάσταση μονάδων παραγωγής ανανεώσιμων πηγών ενέργειας, η - επίσης μεσογειακή - Ισπανία μας έχει προ πολλού ξεπεράσει.

Μπροστά σ' αυτόν τον καταγιοσμό επιστημονικών στοιχείων που καθιστούν άμεση την ανάγκη λήψης μέτρων, θα περίμενε κανείς πως η συνδιάσκεψη θα διαπνεόταν από το χαρακτήρα του επειγόντος ώστε να προλάβουμε τα όσα ζοφερά η προαναφερθείσα έκθεση Stern προέβλεψε. Ωστόσο οι απεσταλμένοι των Κυβερνήσεων ξεχνώντας τα επιτεύγματα της 11ης συνδιάσκεψης στο Μόντρεαλ του Καναδά, αναλώθηκαν σε γενικόλογιες και υπεκφυγές αμελώντας την ουσία. Έτσι, μπορούμε να πούμε ότι οι αποφάσεις στο Ναϊρόμπι δεν μπορούν να θεωρηθούν παρά μόνο ως ένα επαρκές υπόβαθρο για τη συνέχιση των συζητήσεων, καθώς οι Κυβερνήσεις αναγνώρισαν την ανάγκη για μείωση των παγκόσμιων εκπομπών κατά 50% μέχρι το 2050, αλλά δεν όρισαν συγκεκριμένο χρονοδιάγραμμα για την περαιτέρω μείωσή τους μετά το 2012. Όσον αφορά δε στο Ταμείο Προσαρμογής, αν και επιτεύχθηκε συμφωνία για τη δημιουργία του, το επίπεδο χρηματοδότησής του παραμένει πολύ χαμηλότερο από αυτό που χρειάζεται για να αντιμετωπιστούν τα κοινωνικά και περιβαλλοντικά προβλήματα στις αναπτυσσόμενες χώρες.

Ποιοι αν όχι εμείς, πότε αν όχι τώρα;

Η υπερθέρμανση του πλανήτη αναμένεται να προκαλέσει σοβαρούς κινδύνους οι οποίοι θα πλήξουν ολόκληρη την ανθρωπότητα. Επομένως αναδεικνύεται η κατεπείγουσα ανάγκη για τη λήψη ριζοσπαστικών μέτρων. Για την ώρα η αντίδραση απέναντι στην οικολογική κρίση είναι ιδιαίτερα ελλιπής και περιορισμένη. Οι περισσότερες χώρες, μεταξύ των οποίων και η Ελλάδα, δεν υπήρξαν συνεπείς απέναντι στις δεσμεύσεις τους όπως αυτές ορίστηκαν στο Πρωτόκολλο του Κιότο, ενώ οι Η.Π.Α. που είναι ο κυριότερος υπαίτιος για την εκπομπή αερίων του θερμοκηπίου δεν το έχει ακόμα επικυρώσει. Παράλληλα, η κατάσταση επιδεινώνεται από την αλόγιστη χρήση των μη ανανεώσιμων φυσικών πόρων -κυρίως από τις πολυεθνικές επιχειρήσεις - στο όνομα την ανάπτυξης και της αύξησης της παραγωγικότητας. Όσον αφορά την κεντρική πολιτική σκηνή, πέρα από γενικόλογες τοποθετήσεις δεν υπάρχει καμία ουσιαστική πολιτική βούληση για τη ροπή της υπάρχουσας κατάστασης προς μια διαφορετική κατεύθυνση.

Όμως για να αντιμετωπιστεί η παγκόσμια οικολογική κρίση, η οποία έχει ήδη λάβει απειλητικές διαστάσεις, χρειάζεται επανεξέταση των αιτιών που προκαλούν και συντηρούν το φαύλο κύκλο της οικολογικής καταστροφής. Το φαινόμενο της συστηματικής

κατασπατάλησης των μη ανανεώσιμων φυσικών πόρων (πετρέλαιο, φυσικό αέριο) που οδηγεί στη συσσώρευση επικίνδυνων αερίων στην ατμόσφαιρα και κατ' επέκταση στην υπερθέρμανση του πλανήτη, έχει τις ρίζες του στον τόπο παραγωγής και κατανάλωσης που έχει επικρατήσει σχεδόν σε όλο τον κόσμο, ενώ φέρει αδιαμφισβήτητα ταξικά χαρακτηριστικά. Επιπλέον, πέρα από την αδυναμία θέσπισης μέτρων και κανόνων προς έναν οικολογικό προσανατολισμό από τις εκάστοτε κυβερνήσεις, το πρόβλημα οξύνεται και από την υιοθέτηση του δυτικού τρόπου ζωής, ο οποίος προάγει μια μαζική καταναλωτική κουλτούρα σ' ένα σύστημα όπου δουλεύουμε για να αγοράζουμε και να καταναλώνουμε αλόγιστα κι αδιακρίτως. Κοινό φαινόμενο αποτελεί επίσης η ελλιπέστατη ενημέρωση και η έλλειψη ευαισθητοποίησης και συνειδητοποίησης του μεγέθους της καταστροφής από τους πολίτες.

Τι μπορεί όμως να γίνει προκειμένου το μέλλον του πλανήτη να μην προδιαγράφεται ζοφερό; Αρχικά είναι απαραίτητος ο σχεδιασμός ενός εναλλακτικού προγράμματος, το οποίο θα είναι δεσμευτικό για όλες τις χώρες ανάλογα με τη συνεισφορά τους στην εκπομπή των αερίων του θερμοκηπίου. Το πρόγραμμα αυτό θα πρέπει να θέτει τα θεμέλια για την οικοδόμηση κοινωνιών που θα υιοθετούν μοντέλα βιώσιμης ανάπτυξης, τα οποία θα στηρίζονται στην αναδιανομή, στην

εξοικονόμηση και στον περιορισμό της κατανάλωσης υλικών που είναι βλαβερά για το περιβάλλον. Στόχος θα πρέπει να είναι ο προσανατολισμός της έρευνας και της τεχνολογίας στην εύρεση κι εφαρμογή νέων μεθόδων φιλικών προς το περιβάλλον έτσι ώστε να απαγκιστρωθεί η βιομηχανία κι η παραγωγή από το πετρέλαιο. Τέλος, επιτακτική ανάγκη αποτελεί η διαμόρφωση μιας οικολογικής ατομικής και συλλογικής συνείδησης, έτσι ώστε ο σεβασμός στο περιβάλλον και στους φυσικούς πόρους να είναι αναπόσπαστο στοιχείο της κουλτούρας των σύγχρονων κοινωνιών και της καθημερινότητας όλων των ανθρώπων. Για το λόγο αυτό είναι απαραίτητη η δραστηριοποίηση όλων των πολιτών σε παγκόσμιο και τοπικό επίπεδο, έτσι ώστε να δημιουργηθούν προϋποθέσεις για την οικοδόμηση οικοσυστημάτων τρόπων διαχείρισης της ενέργειας.

Η υπερθέρμανση του πλανήτη είναι ένα φαινόμενο με ασύλληπτα δυσάρεστες οικολογικές, κοινωνικές κι οικονομικές προεκτάσεις (ακραία καιρικά φαινόμενα, υγειονομικοί κίνδυνοι, επιδείνωση της φτώχειας). Γι' αυτό η λήψη μέτρων και δράσεων είναι πιο αναγκαία από ποτέ. Ας βάλουμε όλοι το χεράκι μας για να σωθεί ο πλανήτης!

Τσίππη Μαρία
Κουρουζίδου Αγγελική
θεοδώρα Βελώνα
ΑΝ.Α.ΠΝΟΗ Βιολογικού

"ΓΡΑΜΜΙΚΟΝ"

COPY CENTERS

ΑΣΤΡΟΜΑΥΡΑ & ΕΓΧΡΩΜΑ ΨΗΦΙΑΚΑ ΑΝΤ/ΦΑ Α4-Α3
ΣΧΕΔΙΑ-ΧΑΡΤΕΣ-POSTER-ΑΦΙΣΣΕΣ
ΨΗΦΙΑΚΕΣ ΕΚΤΥΠΩΣΕΙΣ
SCANNING-PLOTTING ΑΠΟ Α4 εώς Α0
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΕΣ (ΣΤΠΙΡΑΛ-ΘΕΡΜΙΚΟ-ΚΟΛΛΗΤΟ ΤΥΠΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ)

1ο: ΠΑΝ/ΛΗ ΖΩΓΡΑΦΟΥ (Σχολή Θετικών Επιστημών)
τηλ.& fax: 210 7274519

2ο: Φιλοσοφική Σχολή Αθηνών τηλ.& fax: 210 7277882

3ο: ΠΟΛΥΤΕΧ/ΛΗ ΖΩΓΡΑΦΟΥ τηλ. 210 7779649

4ο: Ηρώων Πολυτεχνείου 72-Ζωγραφού τηλ. 210 7786771

5ο: Τζώρτζ 34 & Στουρνάρη τηλ. 210 3802376

e-mail : grammikon3@yahoo.gr

εξεωνύμων 27

Μαμά, να σου γνωρίσω το Jim, το Jimmy και τη

Ήταν η καλύτερη των εποχών και ήταν η χειρότερη όλων. Φαινόταν πως ήταν μόνο η αρχή κι όμως δεν ήταν παρά το τέλος. Τραγική ειρωνία; 1970. Η χρονιά που όλα είχαν βρει τη θέση τους. Η Janis, 'στεγνή' εδώ και καιρό από κάθε είδους εξάρτηση εκτός απ' το πάθος για τη μουσική, έχει βρει την καλλιτεχνική της ταυτότητα μέσα από τα rock 'n' blues και μαζί με την καλύτερη back up μπάντα που είχε ποτέ, τους Full Tilt Boogie Band, έχει μπει στο studio για την ηχογράφηση του νέου της δίσκου. Στις 4 Οκτωβρίου του 1970 η Janis, ή αλλιώς Pearl για τους 'κολλητούς', βρίσκεται νεκρή στο δωμάτιο ενός μοτέλ στο Πος Άντζελες από υπερβολική δόση ηρωίνης και το 27χρονο τότε ακατέργαστο μαργαριτάρι των desperate blues περνάει στη σφαίρα του μύθου.

Γεννημένη το 1943 στο Port Arthur, μια μικρή βιομηχανική πόλη στο Τέξας από σχετικά εύπορη οικογένεια, η Janis μεγαλώνει ακούγοντας Bessie Smith, Odetta και Big Mama Thornton (Willie Mae Thornton), όλες τους μεγάλες φωνές της μαύρης jazz και της country μουσικής, από τις οποίες αργότερα εμπρεάστηκε, τόσο ερμηνευτικά όσο και ενδυματολογικά, καθώς και τραγουδώντας στην τοπική χορωδία. Θα φοιτήσει στο Thomas Jefferson High School, το μόνο λύκειο της περιοχής, από το οποίο δε θα έχει και τις πιο ζαχαρένιες αναμνήσεις. Απομονωμένη από τους συνομηλίκους της λόγω του παρουσιαστικού της- η ίδια έλεγε ότι ως έφηβη ένιωθε σαν ασχημόπαπο- θα κάνει παρέα με μια ομάδα αγοριών που θεωρούνταν επίσης περιθωριακοί για τη σχολική κοινότητα και συνεπώς και για την κοινωνία του Port Arthur. Μαζί τους η Janis θα ανακαλύψει τα blues μέσα από δισκάκια του Leadbelly και θα κάνει τις πρώτες βουτιές στην ψυχεδελική ποίηση των Beatniks. Αργότερα, ως φοιτήτρια, θα ταξιδέψει πολύ σε πόλεις έξω από το Port Arthur, όπως είναι το Houston και το Venice Beach, αλλά και πιο μακριά, στο Austin και στο San Francisco- στο οποίο έφτασε με ωτοστόπ- μέρη στα οποία η Beat σκηνή είχε βρει κατάλληλο έδαφος να ανθίσει. Η Janis θα ζήσει έτσι μια αρκετά απελευθερωμένη για την εποχή της ζωή, μένοντας σε κοινόβια και κάνοντας δουλειές του ποδαριού είτε ως σερβιτόρα είτε ως τραγουδίστρια σε μπουατ. Η αυτοκαταστροφική της ιδιοσυγκρασία θα την οδηγήσει σε περίεργα «ταξιδάκια» στα ενδότερα του υποσυνειδήτου της με τη χρήση ποικίλων ψυχοτρόπων ουσιών καθώς και με την όλο και αυξανόμενη κατανάλωση αλκοόλ, συνήθεια που διατήρησε σε όλη τη διάρκεια της σύντομης ζωής της. Το καλοκαίρι του 1965, έπειτα από μια σοβαρή περιπέτεια με τα ναρκωτικά, θα γυρίσει πίσω στο σπίτι της, αποφασισμένη να αποτοξινωθεί και να αφοσιωθεί στις σπουδές της. Σύντομα όμως, το ασφυκτικό οικογενειακό της περιβάλλον, αλλά και η βαθιά αγάπη της για τη μουσική θα την ωθήσουν να εγκαταλείψει το σπίτι της για δεύτερη φορά και τώρα για οριστικά.

Η Janis και ο Μεγάλος Άδερφός

Big Brother and The Holdin Company ήταν το όνομα μιας rock/jazz/blues και folk μπάντας από το San Francisco με αναφορές από Dylan και Rolling Stones. Μέσα από τη μουσική τους φιλοδοξούσαν- τι άλλο;- «Να μιλήσουν στα παιδιά όλης της Γης». Ευσεβής πόθος, μιας και βρισκόμαστε στα '60's, αλλά κάτι τους έλεγε ότι αν είχαν και μια τραγουδίστρια, ίσως τους άκουγαν λίγο περισσότερα...παιδιά απ' ό,τι μέχρι τότε. Έτσι, το Μάιο του '66 η Janis δέχεται να αναλάβει το ρόλο της τραγουδίστριας ('chick singer') για τους Big Brother και φτάνει στο San Francisco που αυτή την εποχή βρίσκεται σε αναβρασμό. Παιδιά των λουλουδιών, καλλιτέχνες, διανοούμενοι και απλοί άνθρωποι, συρρέουν σ' αυτή την περιοχή της California σαν σε μια άλλη Μέκκα σε αναζήτηση ταυτότητας, σκοπού και προορισμού ή απλώς αποδοχής. Στην αρχή τα πράγματα δε θα 'ναι τόσο εύκολα για τη μπάντα. Με τα χίλια ζόρια θα υπογράψουν με μια μικρή ανεξάρτητη δισκογραφική και το πρώτο τους album, που θα φέρει τ' όνομά τους, δε θα κυκλοφορήσει λόγω μειωμένης ζήτησης. Η μεγάλη επιτυχία θα έρθει αργό-

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΚΑΡΤΕΣ & ΑΦΙΣΕΣ
Θεμιστοκλέους 53, Αθήνα * Τηλ.: 210 3300140
www.cinestore.gr * email: info@cinestore.gr

© Stanley Kubrick Productions. All Rights Reserved. "CLOCKWORK ORANGE" Stanley Kubrick. Directed by Stanley Kubrick. Screenplay by Stanley Kubrick. Produced by Stanley Kubrick. Music by Wendy Carlos. Edited by Stanley Kubrick. Released by Warner Bros. Pictures. A Warner Company.

Janis...

τερα, το καλοκαίρι του '68 όταν η Janis με μια απίστευτη ερμηνεία στο τραγούδι της B.M. Thornton "Ball And Chain" θα καθλώσει τον κόσμο που έχει μαζευτεί στο Monterey Pop Festival και θα κάνει τους πάντες να παραμιλάνε, ροκάροντας άγρια, ουρλιάζοντας και παραπατώντας πάνω σε πυρετώδη, εκρηκτικά blues μονοπάτια μ' ένα τρόπο που ο κόσμος είχε ξαναδεί μέχρι τότε μόνο σε μαύρες ντίβες των blues όπως η Bessie Smith και η Aretha Franklin. Με παρουσιαστικό ασυμβίβαστο με στιδίποτε θεωρούταν τότε 'αντικειμενικά όμορφο' και σκηνική παρουσία που θα σόκαρε κάθε καθωσπρέπει κολλεγιοκόριτσο, η Janis καταθέτει τη δική της πρόταση περί θηλυκότητας και σεξ-απύλ και φέρνει τα πάνω κάτω σε συμβάσεις και στερεότυπα, εκφράζοντας έτσι μια ολόκληρη γενιά. Το τι επακολουθεί, είναι πολύ εύκολο να το φανταστεί κάποιος: η μπάντα ξαφνικά θα βρεθεί στο επίκεντρο του ενδιαφέροντος, ενώ το album "Cheap Thrills" θα πουλήσει 1.000.000 αντίτυπα από τον πρώτο κιάλας μήνα της κυκλοφορίας του. Ο δίσκος θα περιέχει φυσικά το "Ball and Chain", αλλά και άλλα κλασικά πα κομματάκια όπως το "Summertime" καθώς και το πολύ γνωστό από μια σύγχρονη διασκευή του "Piece of my heart".

Μόνη σε 'μπλε' τροχιά

Μετά απ' όλ' αυτά είναι μια προφανές ότι η Janis έχει απογειωθεί καλλιτεχνικά σε άλλο γαλαξία, μακριά απ' οπουδήποτε θα μπορούσαν να την ακολουθήσουν τα μέλη της μπάντας η οποία εδώ και καιρό λειτουργεί ως δική της βοηθητική μπάντα. Έτσι σύντομα η Janis θα φύγει από το συγκρότημα για ν' ακολουθήσει την εσωτερική της φωνή, η οποία-όταν δεν παρεμβάλλονται άλλες φωνές λόγω speed και έτερων ουσιών-θα την ωθήσει στη δημιουργία μιας μπάντας με R&B και blues αναφορές, όπως άλλωστε φανερώνει και τ' όνομά της: Cosmic Blues Band. Το πόνημά της αυτό δε θα λάβει την υποδοχή που η ίδια θα περίμενε και έτσι σύντομα η μπάντα θα διαλυθεί, έχοντας όμως στο ενεργητικό της ένα album και πολλές εμφανίσεις σε Ευρώπη και Αμερική συμπεριλαμβανομένης και της εμφάνισής τους στο φεστιβάλ του Woodstock τον Αύγουστο του '68

Pearl

Όμως η Janis δε θα το βάλει κάτω. 1970. Νέα χρονιά, νέο ξεκίνημα. Μια νέα μπάντα στα οκαριά και το όνομα αυτής: "The Full Tilt Boogie Band". Αυτή τη φορά ξέρει τι ειν' αυτό που θέλει να κάνει και πώς θα το κάνει. Ξέρει πως ό,τι άσχημο και να της σερβίρει η ζωή, η μουσική πάντα θα την ξελασπώνει απ' όλα, γιατί στην τελική «είναι το μόνο που σου μένει, φίλε, μόνο το συναίσθημα μένει κι αυτό για μένα είναι κρυμμένο στη μουσική». Διαλέγει με προσοχή τους συνεργάτες της, θέλει να είναι σίγουρη ότι δουλεύει με ανθρώπους που είναι σε θέση να καταλάβουν και να προχωρήσουν τις ιδέες της, αλλά και να της μάθουν νέα πράγματα. Και σ' αυτούς τους συνεργάτες βρίσκει και καλούς φίλους. Ένας απ' αυτούς είναι ο παραγωγός του νέου δίσκου, Paul Rothchild (παράλληλα παραγωγός και στους Doors), ο οποίος εντυπωσιασμένος από την ενέργεια που βγάζει η Janis στο στούντιο θα πει αργότερα πως η περίοδος των ηχογραφήσεων αλλά και της περιοδείας με τη μπάντα στον Καναδά ίσως ήταν μια από τις πιο ευτυχιωμένες εποχές γι' αυτήν. Τόσο ευτυχιωμένη, που θα μείνει 'καθαρή' από ουσίες για πολύ καιρό. Όμως ο μπαμπούλας πάντα караδοκεί κι έτσι μια στιγμιά αδυναμίας θα σπρώξει τη Janis στη μοιραία γνωριμία με την ηρωίνη, που θα τη στείλει λίγο πιο 'ψηλά' απ' ό,τι η ίδια περίμενε στην τρυφερή ηλικία των 27 ετών. Το album-"Pearl"- θα ολοκληρωθεί μετά το θάνατό της από τα παιδιά της μπάντας, ενώ θα περιέχει μέσα σ' όλα κι ένα ορχηστρικό κομμάτι πάνω στο οποίο η Janis απλά δεν πρόλαβε να ηχογραφήσει τη φωνή της. Το κομμάτι λεγόταν "Buried alive in the Blues".

Η Janis Joplin δεν τάφηκε πουθενά- εκτός βέβαια από τα blues. Το σώμα της αποτεφρώθηκε και η στάχτη της σκορπίστηκε στον Ειρηνικό. Ο θάνατός της ήρθε δυο βδομάδες μετά το θάνατο του Jimmy (Hendrix), ενώ ο Jim (Morrison) θα περίμενε ακόμα ένα χρόνο πριν την ακολουθήσει. Κι έτσι καταλάβαμε πως πάνε και τα 60's.

ΡΟΠ ΑΡΤ

Η ιστορία και οι εκάστοτε κοινωνικοπολιτικές συνθήκες έχουν εξαιρετικό μερίδιο ευθύνης στη γέννηση νέων καλλιτεχνικών ρευμάτων, τη διατήρηση των παλιών και επηρεάζουν τους ίδιους τους δημιουργούς. Από τον τρόπο που επιλέγουν να εκφραστούν καλλιτεχνικά μέχρι πως θα καταφέρουν να δεσμεύσουν το θεατή, να τον υποχρεώσουν να κοιτάξει ξανά και ξανά το έργο. Για παράδειγμα, ο Σουρεαλισμός γεννήθηκε σε ένα κλίμα διαλεκτικών ερμηνειών τόσο για την κοινωνία όσο και για την ανθρώπινη ψυχή. Τι συμβαίνει όμως όταν ο καλλιτέχνης επιλέγει να “αποσπαστεί” από την ιστορία και να “κοιτάξει τον κόσμο απ’ έξω”; Η τελευταία φράση ανήκει στο Roy Lichtenstein, έναν από τους σημαντικότερους εκπροσώπους ενός κινήματος πραγματιστικού που δεν ασχολείται με ηθικά προβλήματα και βασίζεται στην κυριολεξία. Της Pop Art.

Η Pop Art γεννιέται τη δεκαετία του 1950 στη Βρετανία και την Αμερική. Όπως ο Σουρεαλισμός υπήρξε η αντιτέχνη του Κυβισμού, έτσι και η Pop Art είναι η αντιτέχνη του Αφηρημένου Εξπρεσιονισμού. Κεντρική φιλοσοφία των εκφραστών της είναι ότι η ευχαρίστηση πρέπει να αντλείται από την ουδέτερη διαπίστωση και όχι από διαφορούμενες ερμηνείες, να ενθαρρύνει τη διεύρυνση της καθημερινής πραγματικότητας και όχι τη φανταστική σφαίρα, όπως υποστήριξαν οι σουρεαλιστές. Οδηγούνται έτσι σε ένα νέο ρεαλισμό που εκθειάζει το αντικειμενικό εις βάρος του υποκειμενικού και μέσω αυτού προσπαθεί να ευαισθητοποιήσει. Εστιάζει στη «λαϊκή» κατανάλωσης έτοιμη εικόνα. Στην εποχή του λογικού θετικισμού και του εμπειρισμού – όσον αφορά το δυτικό κόσμο – μας καλεί να απολαύσουμε την εικόνα για την εικόνα, όπως το παιχνίδι για το παιχνίδι. Αντλεί την έμπνευσή της από την τηλεόραση, τον τύπο και απευθύνεται σε αυτό το «μοναχικό πλήθος» των πόλεων που συναντά κανείς στο μετρό να κοινοστέκεται για να θαυμάσει τις διαφημιστικές γιγαντοαφίσες. Η Pop Art βασίζεται στην υπόθεση ότι ο άνθρωπος έπαψε να είναι παιδί της φύσης και πλέον είναι παιδί της μηχανής. Οι καλλιτέχνες ζωγραφίζουν αποφεύγοντας τους συμβολισμούς. Προσπαθούν να ελαχιστοποιηθεί η διαφορά ανάμεσα στο έτοιμο αντικείμενο ως έργο τέχνης και σε αυτό που έρχεται από τα ανθρώπινα χέρια. Δύο από τους πιο γνωστούς εκπροσώπους του κινήματος είναι ο Roy Lichtenstein και ο Andy Warhol. Ο πρώτος χρησιμοποίησε κουκίδες stencil για να φτιάξει εικόνες comic ή για να αναπαράγει διάσημους χαρακτήρες, όπως ο Mickey Mouse. Ο Andy Warhol, είναι ο πιο αμιγώς ποπ καλλιτέχνης όταν δηλώνει : « Τα πράγματα που θέλω να δείξω είναι μηχανικά. Οι μη-

ART

χανές έχουν λιγότερα προβλήματα. Θα ήθελα να είμαι μηχανά. Εσείς δε θα θέλατε; » Ζωγραφίζει εμπορικά προϊόντα όπως μπουκάλια Coca Cola, ή τα τενεκεδάκια της σούπας Campbell. Φτιάχνει πορτρέτα διάσημων προσωπικοτήτων, της Marilyn Monroe, της Jackie Kennedy και της Liz Taylor.

Θα μπορούσε κανείς να δει την Pop Art ως το συμπληρωματικό αντίθετο του Σουρεαλισμού. Οι σουρεαλιστές προσπάθησαν να υπερβούν την αντίθεση ανάμεσα στην επιθυμία και την πραγματικότητα στο επίπεδο της υπερπραγματικότητας. Η Pop Art ασχολείται με την πραγματικότητα που τείνει να είναι η τυπωμένη αναπαραγωγή μιας εικόνας. Οι καλλιτέχνες της Pop Art κοιτάζουν τον κόσμο μέσα από τις αναπαραγωγές. Ζωγραφίζουν με τον τρόπο που οι σουρεαλιστές ζωγράφιζαν το όνειρο: φωτογραφικά.

Ελένη Βουγιουκλάκη
Φάσμα Φυσικού

LAST NIGHT I DREAMT THAT SOMEBODY LOVED ME

A TRIBUTE TO THE SMITHS
AND MORRISSEY With DJ Steve

THURSDAY 21ST SEPTEMBER

CLUB DECADENCE

ΜΗΝ ΑΓΓΙΖΕΤΕ!

**ΟΧΙ στην αναθεώρηση του άρθρου 16
Δημόσια δωρεάν παιδεία για όλους**

ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 16

**10 ΓΕΝΑΡΗ ΟΛΟΙ ΚΑΙ ΟΛΕΣ
ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ**